

# DE STER

88ste JAARGANG NUMMER 5 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN MEI 1988



„AAN U, MIJN DIENSTKNECHTEN, VERLEEN IK . . .

HET PRIESTERSCHAP VAN AÄRON” (LV 13:1)

Mei 1988  
88ste jaargang  
Nummer 5

**Eerste Presidium:**

Esra Taft Benson  
Gordon B. Hinckley  
Thomas S. Monson

**Raad der Twaalf:**

Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,  
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight,  
James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,  
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

**Adviseurs:** Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,  
William R. Bradford, Keith W. Wilcox

**Redacteur:** Hugh W. Pinnock

**Director of Church Magazines:** Ronald L. Knighton

**International Magazines:**

**Zakelijk redacteur:** Larry A. Hiller  
**Afzucht-redacteur:** David Mitchell  
**Assistent-redacteurs:** Ann Laemmlen, Diane Brinkman  
**Vormgeving:** N. Kay Stevenson, Shari Cook

## DE STER

**Vertaling, nieuwsredactie en administratie:**

Kerkelijk Vertaalbureau  
Raadstede 19, Postbus 224,  
NL-3430 AE Nieuwegein  
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

**Uitgever:**

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,  
Industriestrasse 21, Postfach 1568,  
D-6382 Friedrichsdorf 1  
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1988 by Corporation of the President of  
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 per year. \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

**Jaarabonnement:**

Nederland: f28,00  
Belgie: Bfr. 485,00  
Andere landen (per zeepost):  
cheque in tegenwaarde van f31,00  
USA/Canada: US\$10,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center  
Federal Republic of Germany

PBMA 8805 DU

# DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Emsig”, „New Era” en „Friend”.

## Inhoudsopgave

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium: Het Boek van Mormon is het woord van God, *President Ezra Taft Benson*
- 8 WAT HET BOEK VAN MORMON VOOR MIJ BETEKENT:  
Voeding voor het dagelijks leven, *Dwan J. Young*  
Van Queenstown naar Cimezile, *E. E. Fourie*
- 10 VRAAG EN ANTWOORD:  
Onzekerheid over aspecten van de kerk, *Sasha William Kwapinski*  
Organtransplantaties, *Cecil O. Samuelson jr.*
- 16 Ricardo Perez: Bouwen aan een erfgoed dat drie generaties omspannt in Quetzaltenango (Guatemala), *Don L. Searle*
- 20 David, *Marie Ramos*
- 22 DE MORMOONSE BELEVING:  
Er kwam een rustige geest over mijn klas, *Nadine Doyle*  
Vreugde scheppen in het plan van de Heiland, *Wilma Gardner*  
Die vele uren zijn de moeite waard, *Sharon DeMordaunt*
- 25 Het binnenste van de schotel reinigen: Het bekeringsproces, *Larry Tippett*
- 28 Een verhoord gebed, *Artel Ricks*
- 29 HANDBOEK VOOR GEZINNEN:  
Zoek wetenschap door studie en geloof
- 32 „Vader, waar bent u?” *Jerry Prune en Hermine B. Horman*
- 35 Joseph Smith over de opstanding
- 36 ZHV-huisbezoekeboodschap: „De liefde praat niet, zij is niet opgeblazen”

### VOOR TIENERS EN TWENS

- 37 Het einde van mijn zoektocht, *Carole Sayers Fullwood*
- 39 Seizoenen, *Laird Roberts*
- 40 „Hij zal een weg bereiden”, *Carolyn Schneider*
- 42 Wat doe ik verkeerd? *Carl Houghton*
- 44 Twee maal geluk, *Melvin Leavitt*
- 48 Met heel mijn hart, *Mike Austin*

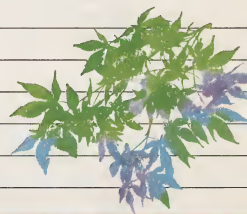
## Kinderster

- 2 De bekering van Alma, de zoon van Alma
- 4 Opmerkelijke mensen in het Boek van Mormon, *Janet Peterson*
- 5 Activiteit met het Boek van Mormon
- 6 Juanito vindt een manier, *Carol S. Lemon*
- 8 Bladzijde om te kleuren

**Op de omslag:**

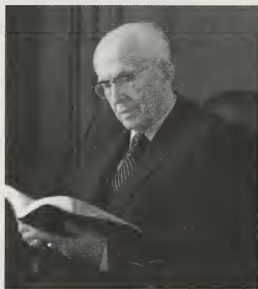
In mei is het 158 jaar geleden dat het Aäronische priesterschap hersteld werd door Johannes de Doper, die het aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verleende aan de oever van de prachtige rivier de Susquehanna, bij Harmony (Pennsylvania).

# UNIT 1



# HET BOEK VAN MORMON IS HET WOORD VAN GOD

President Ezra Taft Benson



**A**ls leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geloven we „dat het Boek van Mormon het woord van God is” (Art. 8). God heeft dat verklaard, alsook zijn schrijvers, zijn getuigen en allen die het gelezen hebben en persoonlijke openbaring van God hebben ontvangen dat het waar is.

In afdeling 20 van de Leer en Verbonden zegt de Heer dat hij Joseph Smith „de macht van omhoog (gaf) om . . . het Boek van Mormon te vertalen; Dat de volheid van het evangelie van Jezus Christus (bevat) . . . dat door inspiratie werd geven” (LV 20:8–10).

Nephi, een van de profeet-schrijvers van het Boek van Mormon, getuigt dat het boek „de woorden van Christus” (2 Ne. 33:10), en Moroni, de laatste schrijver in het boek, getuigt dat „deze dingen waar zijn” (Moro. 7:35).

Deze zelfde Moroni verscheen als engel van God en toonde deze oude kroniek aan de drie getuigen in onze tijd. Hun getuigenis van het kroniek staat voorin het Boek van Mormon. Zij verklaren: „Wij weten ook, dat ze werden vertaald door de gaven en de macht

Gods, want Zijn stem heeft ons dit verkondigd; daarom weten wij met zekerheid, dat het werk waar is.”

## Het nauwkeurigste boek

En de profeet Joseph Smith, het instrument dat God gebruikte voor het vertalen van deze kroniek, getuigde dat „het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek ter wereld en de hoeksteen van onze godsdienst was; meer dan enig ander boek zal het volgen van de in dit boek gegeven regels de mens nader tot God brengen.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 461.)

Het Boek van Mormon werd voor ons geschreven. De auteurs werden bij hun werk door God geïnspireerd en geleid. Het is een kroniek die door geïnspireerde mannen werd samengesteld om ons tot zegen te zijn. Het is voor ons bedoeld. Mormon, de profeet van weleer naar wie het boek werd vernoemd, gaf eeuwen aan kronieken verkort weer. God, die aan het begin reeds het einde kent, vertelde hem wat hij in zijn verkorte versie moest opnemen dat ons in deze tijd van nut zou zijn. Mormon gaf de kronieken aan

zijn zoon Moroni, die de laatste schrijver was; en Moroni, die vijftienhonderd jaar geleden schreef maar evenwel tot ons sprak, verklaart: „Ziet, ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ziet, Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelingen” (Morm. 8:35).

### **Tot overtuiging van joden en andere volken**

Het doel van het Boek van Mormon staat op het titelblad. Het is „de joden en andere volken” ervan te overtuigen „dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God”.

Nephi, zoals gezegd de eerste profeet-schrijver, verklaart:

„Want mijn volle verlangen is, de mensen te bewegen tot de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob te komen, ten einde te worden gered.

„Daarom schrijf ik niet de dingen, die voor de wereld aangenaam zijn, maar wel de dingen, die Gode behaaglijk zijn en ook hun, die niet van de wereld zijn.

„Daarom zal ik mijn nageslacht gebieden, dat zij deze platen niet benutten voor dingen, die voor de kinderen der mensen van geen waarde zijn” (1 Ne. 6:4–6).

Het Boek van Mormon brengt de mens op twee manieren tot Christus. Ten eerste, het maakt in alle duidelijkheid gewag van Christus en zijn evangelie. Het getuigt van zijn goddelijkheid, van de noodzaak van een Verlosser en vertrouwen in Hem. Het getuigt van de val, de verzoening en de eerste beginselen van het evangelie, met inbegrip van de noodzaak van een gebroken hart en een verslagen geest en een geestelijke wedergeboorte. Het verkondigt dat we tot het einde toe in gerechtigheid moeten volharden en als een heilige leven.

### **Het onmaskert valse leer**

Ten tweede, het Boek van Mormon onmaskert de vijanden van Christus. Het legt valse leringen bloot en maakt een einde aan twist (zie 2 Ne. 3:12). Het sterkt de nederige volgelingen van Christus tegen de boze plannen, tactieken en leringen van de duivel. Het doet afvallige in het Boek van Mormon lijkt op het type dat we tegenwoordig zien.

God met zijn oneindige voorkennis vormde het Boek van Mormon dusdanig, dat we dwalingen kunnen onderkennen en in het geweer kunnen komen tegen de valse educatieve, politieke, religieuze en filosofische ideeën van onze tijd.

God verwacht dat we het Boek van Mormon op verschillende manieren gebruiken. Wij behoren het zelf te lezen – aandachtig en onder gebed – en ons onder het lezen af te vragen of dit boek het werk van God is of van een ongeletterde jongen. Om daarna, wanneer we het boek gelezen hebben, het aan de toets te onderwerpen waar Moroni op aandringt: „En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken” (Moro. 10:4). Ik heb Moroni’s raad ter harte genomen en ik kan tot u getuigen dat dit boek van God is en dat het waar is.

### **De volheid van het evangelie**


Wij behoren het Boek van Mormon te gebruiken als basis van ons onderwijs. In afdeling 42 van de Leer en Verbonden verklaart de Heer: „En de ouderlingen, priesters en leraars dezer kerk moeten de beginselen van Mijn evangelie onderwijzen, die in . . . het Boek van Mormon staan, waarin de volheid van het evangelie is vervat” (vers 12).

Wanneer we lezen en onderwijzen, moeten we de teksten uit het Boek van Mormon op ons zelf betrekken „opdat wij er nut en lering uit (mogen) trekken” (1 Ne. 19:23).

Wij behoren het Boek van Mormon te gebruiken om bezwaren tegen de kerk te pareren. God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus openbaarden zichzelf aan Joseph Smith in een geweldig visioen. Na dat glorierijke visioen nam Joseph Smith een geestelijke in vertrouwen. Joseph was hooglijk verbaasd uit de mond van een geestelijke te horen dat visioenen of openbaringen niet meer voorkwamen, en dat ze er nooit meer zouden zijn (zie JS-G 21).

Deze opmerking karakteriseert praktisch alle bezwaren die ooit door zowel niet-leden als afvallige leden tegen de kerk gemaakt zijn. Namelijk, dat zij niet geloven dat God zijn wil tegenwoordig aan de kerk openbaart door zijn profeten. Alle bezwaren, of het nu om abortus gaat of het meervoudig huwelijk, of het heiligen van de zevende dag, kunnen herleid worden tot de vraag of Joseph Smith en zijn opvolgers profeten van God waren en zijn, die goddelijke openbaring ontvangen of niet. We hebben dus een manier om door gebruik van het Boek van Mormon bijna alle bezwaren te pareren.

Ten eerste, begrijp het bezwaar.



*De profeet Joseph Smith getuigde dat „het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek ter wereld en de hoeksteen van onze godsdienst was; meer dan enig ander boek zal het volgen van de in dit boek gegeven regels de mens nader tot God brengen.“*



Ten tweede, geef het antwoord aan de hand van de openbaringen.

Ten derde, vertel dat de juistheid van het antwoord afhangt van de vraag of we openbaring ontvangen door hedendaagse profeten.

Ten vierde, leg uit dat het antwoord op die vraag afhangt van de vraag of het Boek van Mormon wel of niet waar is.

Daarom zal hij die bezwaar maakt voor zichzelf moeten uitmaken of het Boek van Mormon waar is. Is het Boek van Mormon waar, dan volgt daar voor de meeste mensen uit dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith zijn profeet was, dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is en wordt geleid door een profeet die openbaring ontvangt.

### Onze belangrijkste taak

Onze belangrijkste taak is het evangelie doeltreffend te verkondigen. We hoeven niet op alle bezwaren een antwoord te hebben. Ieder mens komt uiteindelijk met zijn rug tegen de muur des geloofs te staan, en daar zal hij zijn standpunt moeten bepalen. „En indien ze niet de woorden van Christus zijn, oordeel dan voor uzelf,” zei Nephi, „want Christus zal u ten laatsten dage met macht en grote heerlijkheid tonen, dat ze wél Zijn woorden zijn; en gij en ik zullen van aangezicht tot aangezicht voor Zijn rechterstoel staan, en dan zult gij weten, dat ik ondanks mijn zwakheid van Hem het gebod ontving om deze dingen te schrijven” (2 Ne. 33:1). Een ieder moet voor zichzelf oordelen, want God zal hem verantwoordelijk stellen.

Het Boek van Mormon moet gebruikt worden „als een banier voor Mijn volk, dat van het huis van Israël is,” zegt de Heer, en zijn woorden zullen „voortsissen tot aan het einde der aarde” (2 Ne. 29:2). Wij, de leden van de kerk, en in het bijzonder de zendingen, moeten de „sissers” ofwel verkondigers of getuigen van het Boek van Mormon aan de einden der aarde zijn.

Het Boek van Mormon is de grote banier die wij moeten gebruiken. Het toont aan dat Joseph Smith een profeet was. Het bevat de woorden van Christus, en zijn grote zending is de mensen tot Christus te brengen; al het andere komt op de tweede plaats. De gulden vraag van het Boek van Mormon is: „Wilt u meer over Christus leren?” Het Boek van Mormon is de grote vinder van de gouden onderzoeker. Het bevat niets dat „voor de wereld aangenaam” is (1 Ne. 6:5), vandaar dat de wereld geen interesse heeft. Het is een grote zeef.

### Ijverig streven

Een ieder die er ijverig naar gestreefd heeft bekend te raken met de leerstellingen en leringen van het Boek van Mormon en het gebruikt heeft bij zijn zendingswerk, weet diep in zijn ziel dat dit *het* instrument is dat God de zendingen gegeven heeft om de joden en andere volken en Lamanieten te overtuigen van de waarachtigheid van onze boodschap.

Welnu, we hebben het Boek van Mormon niet gebruikt zoals we hadden moeten doen. Onze gezinnen zullen niet hecht zijn, tenzij wij het boek gebruiken om onze kinderen tot Christus te brengen. Onze gezinnen kunnen besmet raken met de leringen en trends van de wereld, tenzij we weten hoe we het boek kunnen gebruiken om valse leringen te ontmaskeren. Onze zendingen zullen niet echt succesvol zijn, tenzij zij het „voortsissen”. Zij die om sociale, ethische, culturele of intellectuele redenen lid van de kerk worden, zullen de verleidingen van onze tijd niet kunnen weerstaan, tenzij zij geworteld raken in de volheid van het evangelie die in het Boek van Mormon vervat is. Onze klassen zullen niet vervuld zijn van de Geest, tenzij wij het omhoog houden als een banier. De situatie in de wereld zal blijven verslechteren, tenzij wij het woord van God lezen en gehoorzamen, en stoppen met het opbouwen en steunen van de geheime verenigingen die volgens het Boek van Mormon de oorzaak waren van de ondergang van de beschavingen vanouds.

### Gedenk het verbond

Toen enkele zendingen in het begin van deze bedeling naar huis terugkeerden, werden zij, zo lezen wij in afdeling 84 van de Leer en Verbonden, berispt door de Heer, omdat zij lichtvaardig met het Boek van Mormon waren omgesprongen. Het gevolg daarvan was dat hun geest verduisterd was geweest. De Heer zei dat een dergelijke behandeling van het Boek van Mormon de hele kerk onder veroordeling bracht, ja, alle kinderen van Zion. En toen zei de Heer: „En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon” (zie de verzen 54–57). Zijn we nog steeds onder die veroordeling?

Het lezen van het Boek van Mormon is een van de grootste pleitbezorgers om mensen op zending te krijgen. We hebben meer zendingen nodig. Maar we hebben ook beter voorbereide zendingen nodig die uit wijken, gemeenten en gezinnen komen waar zij het Boek van Mormon kennen en liefhebben. Er staat

de toekomstige zendingen een grote uitdaging en dag van voorbereiding te wachten, om met het Boek van Mormon naar buiten toe te kunnen treden en te onderwijzen. Wij hebben zendingen nodig die niet zo geestelijk zijn als hun boodschap.

Onze respons op het Boek van Mormon heeft zwaarwegende gevolgen:

„En zij, die het in geloof ontvangen,” zei de Heer, „en gerechtigheid werken, zullen een kroon des eeuwigen levens ontvangen;

„Doch voor hen, die hun hart in ongeloof verstoken, en het verwerpen, zal het tot hun eigen veroordeling verkeren –

„Want de Here God heeft het gesproken” (LV 20:14–16).

Is het Boek van Mormon waar? Ja.

Voor wie is het bestemd? Voor ons.

Wat is zijn doel? Mensen tot Christus te brengen.

Hoe doet het dit: Door van Christus te getuigen en zijn vijanden te ontmaskeren.

Hoe moeten we het gebruiken? We moeten er een getuigenis van krijgen, we moeten eruit onderwijzen, en we moeten het omhoog houden als een banier en het „voortsissen”.

Hebben we dit gedaan? Niet zoals we het hadden moeten doen.

Zijn er eeuwige gevolgen verbonden aan onze respons op dit boek? Ja, hetzij tot zegen, hetzij tot veroordeling.

### Een streven voor het leven

Iedere heilige der laatste dagen behoort de bestudering van dit boek een streven voor het leven te maken. Anders brengt hij zijn ziel in gevaar en negeert hij datgene wat geestelijke en intellectuele eenheid aan zijn leven kan geven. Er is een verschil tussen een bekeering die gebouwd is op de rots van Christus door het bestuderen van het Boek van Mormon en zich vasthoudt aan de ijzeren roede, en iemand die dat niet doet.

Meer dan vijftig jaar geleden heeft ouderling Marion G. Romney tijdens een algemene conferentie deze woorden gesproken:

„Toen ik een paar jaar geleden mijn advocatenpraktijk begon, maakte mijn familie zich een beetje zorgen. Zij waren bang dat ik mijn geloof zou verliezen. Ik wilde graag werkzaam zijn in de advocatuur, maar ik wilde nog liever mijn getuigenis behouden, en daarom besloot ik tot iets wat ik u ook kan aanbevelen. Elke dag las ik 's ochtends, voor ik naar mijn werk ging, een half uurje in het Boek van Mormon . . . en zo las

ik elk jaar negen jaar lang het hele Boek van Mormon door. Ik weet dat dat mij in harmonie hield met de Geest, zolang ik zelf in harmonie bleef . . .

„Ik weet niets beters waardoor wij dichter bij de Geest kunnen blijven.” (Conference Report, april 1949, blz. 36.)

Ik sta volledig achter de raad van president Romney. Wat kunnen we dus van het Boek van Mormon zeggen? Ik getuig tot u dat het waar is. Ik weet dit zo zeker als ik leef. Wij staan achter de woorden van de profeet Joseph Smith die zei: „Ik vertelde de broeders dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek ter wereld en de hoeksteen van onze godsdienst was; meer dan enig ander boek zal het volgen van de in dit boek gegeven regels de mens nader tot God brengen.”

Moge wij de hoeksteen kennen en gebruiken, en als volk nader tot God komen. □

### SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

*Eenke belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:*

1. President Benson legt uit dat het Boek van Mormon voor ons in deze tijd is geschreven. Het doel is „de joden en andere volken” te overtuigen „dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God”.
2. President Benson zegt dat de nederige volgeling van Christus zich kan wapenen tegen de boze plannen van de duivel door het Boek van Mormon onder gebod te bestuderen en zijn leringen op te volgen.
3. Iedere heilige der laatste dagen behoort het bestuderen van het Boek van Mormon een streven voor het leven te maken. Doen we dat niet, waarschuwt president Benson ons, dan brengen we onze ziel in gevaar.

*Wenken voor de bespreking*

1. Wat is het belangrijkste doel van het Boek van Mormon?
2. Moeten we ons verlaten op de getuigenissen van de profeten, dat het Boek van Mormon het woord van God is, of kunnen we dat zelf te weten komen?
3. Welke zegeningen vloeien zoal voort uit het onder gebod bestuderen van het Boek van Mormon?
4. Zou u uw getuigenis kunnen geven van het Boek van Mormon en het belang van het Boek in ons leven?





# VOEDING VOOR HET DAGELIJKS LEVEN

Dwan J. Young

**M**ijn getuigenis van het Boek van Mormon stamt uit mijn middelbare-schooltijd toen ik op het seminare zat. Onze leraar spoorde ons aan het heile boek te lezen – iets wat ik nog niet eerder gedaan had. Ik herinner mij hoe de tranen over mijn wangen rolden toen de Geest onder het lezen tot mij getuigde, dat de woorden die ik las waar waren. Ik wilde waardig zijn zodat de Heer, net als tegen Nephi, tegen mij kon zeggen: „Gezegend zijt gij . . . wegens uw geloof, want gij hebt Mij ijverig gezocht met ootmoed des harten” (1 Ne. 2:19).

Drie jaar later ontving ik mijn patriarchale zegen, waarin ik aangespoord werd het Boek van Mormon met een gebed in mijn hart te lezen om mijn getuigenis te vergroten. Naarmate ik dit heilige boek ben blijven lezen, is deze belofte jaar na jaar in vervulling gegaan.

Dank zij de leringen in het Boek van Mormon is mijn getuigenis van de noodzaak en zegeningen van gebed vergroot. Als tiener vatte ik de aansporing in Alma 34:17–27 letterlijk op en bad vóór elk examen, elke piano voordracht en elke toespraak die ik moest houden. Ik bad om vergeving en begrip. Ik geloofde dat onze Hemelse Vader altijd daar was, en Hij schonk mij voortdurende vrede en troost.

Toen onze jongste zoon, Jeff, een peuter was, moest ik in machtig gebed tot de Heer gaan zoals eens Enos had gedaan (Enos 1:4), maar om een heel andere reden. Jeff had schadelijke verfvenduren doorgeslikt en kon geen adem meer krijgen. Buiten mijzelf reed ik naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, onderwijl smeekte ik mijn Hemelse Vader hem te laten ademen. Na wat een eeuwigheid leek, openden zijn luchtwegen zich en begon hij te ademen, hoewel hij al helemaal blauw was aan-

gelopen door zuurstofgebrek. Mijn gebeden werden verhoord en ik huilde uit dankbaarheid.

De volgende vijf jaren waren de moeilijkste van mijn leven. We wilden graag nog meer kinderen, maar die zegen werd ons niet gegeven. Toen ik Jakob 4:10 las, putte ik troost uit de uitspraak: „Tracht niet de Here raad te geven, maar tracht raad van Hem aan te nemen. Want ziet, gij weet zelf, dat Hij raad geeft met wijsheid, met rechtvaardigheid en met grote barmhartigheid over al zijn werken.” Ik moest het feit aanvaarden dat de Heer beter dan ik wist wat het beste voor ons was. Pas toen ik mijn vertrouwen in Hem stelde had ik er vrede mee. Toen ook werden we gezegend met meer kinderen. Maar alles ging volgens het tijdschema van de Heer.

Het leven heeft zijn uitdagingen, maar het Boek van Mormon kan ons helpen elke dag op positieve wijze te benaderen. Alma's raad aan Helaman heb ik altijd ter harte genomen. Hij verklaart: „Wanneer gij des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn” (Alma 37:37). Dit gevoel van dankbaarheid kan de hele dag een blij tintje geven.

Wanneer ik opdrachten krijg waar ik tegenop zie, dan denk ik aan Lamoni's woorden aan Alma in vers vier van hoofdstuk twintig van het boek Alma. Lamoni had die ook tegen mij kunnen zeggen: „Ik weet, dat gij in de kracht des Heren alle dingen kunt doen.” Dit geeft mij de moed voorwaarts te gaan, wat de taak ook mag zijn.

Het belangrijkste wat het Boek van Mormon voor mij heeft gedaan is de liefde en eerbied te vergroten die ik voor mijn Heiland Jezus Christus voel. Wanneer ik 3 Nephi lees en herlees, wens ik dat ik daar had kunnen zijn om Hem te horen spreken tot onze Vader en Hem de kinderen te zien zegenen (3 Ne. 17). Maar door dit grote boek met een gebed in mijn hart te lezen heb ook ik de boodschap gehoord. Mijn getuigenis is erdoor versterkt en mijn leven verrijkt. Ik weet dat als ik mijn deel doe en mij verheug in de woorden van Christus (zie 2 Ne. 32:3), ze mij alles zullen leren wat ik moet doen. □



# VAN QUEENSTOWN NA

Een Zuid-Afrikaans hogeraadslid wordt versterkt door zijn dienstbetoon aan afgezonderde zwarte leden.

E. E. Fourie

**M**ijn eerste bezoek aan Queenstown als pas aangesteld vervangend hogeraadslid in de Ring Durban Zuid-Afrika zou het begin zijn van vele onvergetelijke ervaringen, ervaringen die mij een beter begrip zouden geven van de manier waarop onze Hemelse Vader het hart van al zijn kinderen aanraakt, ongeacht hun ras, en hoe zijn liefde en bescherming zich uitstrekt tot allen die ernaar streven Hem te dienen.

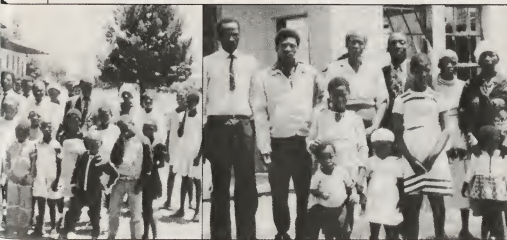
Queenstown ligt in het oosten van Kaaprovincie. De plaats is omgeven door bergen en bevindt zich tussen de thuislanden Ciskei en Transkei. Ik werd toegewezen aan een aantal units van de kerk in East London, aan de kust; Queenstown; Sada en Cimezile in Ciskei; en Ilinge in Transkei.

Als recente immigrant uit Harare in Zimbabwe, was ik tijdens deze bezoeken aanvankelijk de collega van broeder Dennis Raubenheimer. Hij kende de gebieden die aan ons waren toegewezen, omdat hij in het districtspresidium had gediend.

### Rouwcentrum als kerkgebouw

De Gemeente Queenstown beschikt over een uniek kerkgebouw: een rouwcentrum, dat kosteloos ter beschikking wordt gesteld door de eigenaars, die geen lid zijn van de kerk. De wanden zijn met hout bekleed, er is sfeervolle verlichting, de banken zijn zeer

*Van links: Leden van de Gemeente Cimezile (Broeder Fourie rechts); Wilson en Judy Nqunqa en hun kinderen; leden van de Gemeente Ilinge; leden van de Gemeente Sada.*



# AR CIMEZILE

comfortabel en er staat een orgel. De slotspreker in de avondmaalsvergadering wordt gewoonlijk onderbroken door het luide klokgelui van de kerk die er pal naast staat. Het lawaai duurt weleens een paar minuten, zodat de spreker of het zwijgen wordt opgelegd, of moet proberen het klokgelui te overstemmen. De vergaderingen beginnen 's ochtends om 7 uur, om degenen die de afgelegen gemeenten in de thuislanden gaan bezoeken voldoende reistijd te geven.

Na dat eerste bezoek aan Queenstown, vertrokken broeder Raubenheimer en ik naar Ilinge, waar wij vergaderden met de gemeentepresident Augustine Mjiba en ruim zeventig heiligen. Zij vergaderen in een gehoord klaslokaal met een golfplaten dak en een vloer van aangestampte aarde. Zij delen het gebouw met nog een andere godsdienstige groepering, die bij het zingen gebruik maken van Afrikaanse trommels. Maar ondanks het getrommel en het zingen van de burenen, waren wij ons sterk bewust van de Geest en was ons hart vol liefde voor de heiligen die onder zulke omstandigheden bij elkaar komen.

De daaropvolgende keer dat wij in Queenstown kwamen, bezochten we ook de gemeenten Sada en Cimezile.

### Unieke harmonie

De leden van de kerk in Sada vergaderen in een schoolgebouw zoals dat in Ilinge, behalve dat het lokaal een houten vloer heeft. Bij onze aankomst werden we verwelkomd door de stralende glimlach van President Headman Gquola. Weer stonden de leden van de gemeente – alle zestig – in een rij te wachten op hun beurt om ons met een enthousiaste handdruk te begroeten.

Wij moeten in deze gemeenten gebruik maken van een tolk, omdat de meeste heiligen evenmin Engels kunnen verstaan als wij hun taal, het Xhosa. (Dit probleem wordt nu opgelost, daar de hogeraadsleden door de ringpresident is opgedragen die taal te leren.) Het zingen in deze gemeenten is een heerlijke ervaring. Men hoeft slechts de unieke harmonie en het volume van hun stemmen te horen om de vreugde van hun zuivere, sonore stemmen ten volle te waarderen.

Na een uitermate verheffende vergadering met de heiligen van Sada, reisden we door naar Cimezile over een bochtige grindweg. Men moet steeds op zijn hoede zijn voor mogelijke gevaren, zoals schapen en geiten op de weg en het oversteken van rotsachtige rivierbeddingen; op een keer werd de knalpot finaal van de uitlaatpijp afgescheurd.

In Cimezile maakte ik kennis met een van de spiritueelste families die ik ooit heb gekend, Wilson en Judith Nqunqa en hun acht kinderen. Broeder Nqunqa heeft eigenhandig het schitterende steenwerk gemaakt van de buitenmuren van hun huis, dat de typisch Afrikaanse rondavelvorm heeft. Aan de wanden van hun kraakheldere woning hangen platen van de

president van de kerk en de algemene autoriteiten en posters met de woorden van onze lofzangen.

Broeder Raubenheimer merkte op dat wij in hun eenvoudige woning, waar zelfs de kinderen hun stem niet verhieven, de eerbied en de geest voelden zoals die ook ervaren wordt in het huis van de Heer.

### Wekelijks bezoeken

---

Kort na die eerste bezoeken werd broeder Raubenheimer als bisschop van de Wijk East London geroepen, terwijl ik met mijn gezin naar Queenstown verhuisde. Bijgestaan door de zendelingen in Queenstown en de leden van mijn gezin, bezocht ik alle afgelegen gemeenten een tijdlang iedere week in plaats van eens in de maand zoals voorheen.

Dit patroon werd met succes gehandhaafd, totdat er geweld uitbrak in die delen van Queenstown waar zwarten woonden. Naarmate de toestand verergerde, werd het de leden onmogelijk gemaakt te vergaderen. Een gedeelte van de school in Sada brandde af, zodat de leden geen vergaderruimte meer hadden. De zendelingen werden om veiligheidsredenen teruggeroepen, waarna bezoeken aan de probleemgebieden slechts plaatsvonden op inspiratie van de Geest van de Heer.

Toen ik op een keer met mijn zoon Richard naar Sada reed, ontdekte ik dat alle broeders van de gemeente, samen met alle mannen in de omgeving, waren gedwongen om een politieke vergadering bij te wonen. Wij waren echter in staat de zusters wat geestelijke bemoeiding te geven. Wij waren tevens in de gelegenheid een zuster te zalven die last had van hevige hoofdpijn.

### De bescherming van de Heer gezocht

---

Onze volgende bestemming was Cimezile. We bezochten broeder Nqunqa, die ons vertelde dat een groep jongens uit de buurt de nacht daarvoor verschillende families had geterroriseerd door bij hen in te breken en hen af te ranselen. De familie Nqunqa was op zijn knieën gegaan en had de Heer om bescherming gebeden. Toen het die zondag licht werd, was hun huis ongemoeid gelaten.

Bij een later bezoek aan Cimezile troffen Richard en ik een zwaar zieke broeder Nqunqa. Wij bedienden het avondmaal – maar pas toen hij was opgestaan en zich had aangekleed, waarbij hij erop stond zijn colbert en een das te dragen als blijk van zijn eerbied voor het avondmaal. De tranen liepen langs zijn wangen toen hij vertelde te hebben geweten dat Richard en ik die zondag zouden komen en dat de Geest hem

had verzekerd dat alles in orde zou komen. Voor wij weer vertrokken gaven Richard en ik broeder Nqunqa een zegen door de macht van het priesterschap.

Toen wij de volgende dag naar zijn huis gingen om naar zijn gezondheid te informeren, ontvingen we van zijn vrouw de verzekering dat hij helemaal beter was – hij was zijn akker aan 't ploegen.

### De waarschuwendende stem gehoorzamen

---

Op een zondag had ik een onbehaaglijk gevoel over mijn afspraak om met de leden in Sada te vergaderen. Ik zei echter tegen mijn vrouw dat ik hen zou teleurstellen als ik niet ging. „Ernie,” zei ze, „als de Geest je influistert er niet heen te gaan, dan moet je gehoorzamen.” Ik gaf gehoor aan haar woorden, en mijn volgende bezoek aan Sada bewees hoe wijs haar raad was geweest. Als ik er die zondag was heen gegaan, zou ik verwikkeld zijn geraakt in een ordeverstoring. De politie had traangas gebruikt om een boze menigte uiteen te jagen en de heiligen moesten vluchten toen het gas de vergaderruimte binnendrong.

De regering van Transkei slaagde erin de orde enigszins te herstellen, waarna de regelmatige bezoeken aan de gemeente llinge werden hervat. Er brak echter ook geweld uit in het gebied van Queenstown en van Ciskei. De opkomst in de avondmaalsvergaderingen in Sada nam op dramatische wijze af.

Weer voelde ik mij geïnspireerd om niet naar Sada te gaan voor de zondagse vergaderingen. Deze keer gaf ik zonder enige tegenwerping gehoor aan de waarschuwing. Later kreeg ik van president Gqola te horen hoe vurig de leden in Sada hadden gebeden, dat ik mijn afspraak voor de volgende dag niet zou nakomen. Een groep mannen, die ervan overtuigd waren dat president Gqola een verklikker was en ik een regeringsspion, hadden me opgewacht om met mij af te rekenen.

Helaas zag ik mij genoodzaakt de ringpresident aan te raden het gebied van Sada te sluiten totdat de onrust voorbij zou zijn. Dat gebeurde en de gemeente werd vier maanden lang niet bezocht. Toen ik samen met broeder Brian Schimper naar Sada terugkeerde om de toestand in ogenschouw te nemen, ontdekten we dat de leden die tijd goed waren doorgekomen.

Het is een voorrecht geweest om omgang te hebben met de leden van de gemeente in llinge, Cimezile en Sada, en ook de leden van Queenstown, alsmede met de trouwe zendelingen, die zich zo geweldig hebben ingezet. Zij hebben mij geholpen een getuigenis te verkrijgen van het grote werk dat nog gebeuren moet: het evangelie delen met de mensen van Afrika. □

# VRAAG EN ANTWOORD

*Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad  
en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.*



Is het verkeerd om vragen te hebben of onzeker te zijn over aspecten van de kerk?

*Sasha William Kwapinski, lid van de Wijk Morgan Hill 2 in Californië, werd in 1971 lid van de kerk, na jaren lang verschillende godsdiensten te hebben bestudeerd.*

**G**eloof is zeer persoonlijk; het staat ons vrij zelf te bepalen of en in welke mate wij in de Heer vertrouwen. Daarnaast is het zo dat mensen op verschillende momenten in hun leven en op verschillende manieren gaan geloven. Als wij ons met een eerlijk hart wijden aan het zoeken naar de waarheid en dan de stappen volgen om een getuigenis te verkrijgen en behouden, zegt de Heer ons met een getuigenis.

Bij ons zoeken naar een getuigenis, en zelfs in ons streven om ons geloof te versterken, is het waarschijnlijk dat we op een gegeven moment onze twijfels hebben en met vragen komen te zitten. Het is niet ver-

keerd om vragen te hebben, zolang we in ons streven naar begrip eerlijk van hart blijven. Dat is de fundamentele uitdaging, om onze vraagstelling *eerlijk* te houden.

Wat is het verschil tussen een eerlijke en oneerlijke vraagstelling? Een eerlijke vraagstelling hoopt op een eerlijk antwoord. Zij motiveert de vraagsteller een vollediger begrip van de waarheid te verkrijgen. Iemand die eerlijke vragen stelt, zoekt en streeft oprecht naar waarheid.

Een oneerlijke vraagstelling, echter, is erop gericht zichzelf in stand te houden. Gedreven door kritiek en koppigheid strijdt de oneerlijke persoon eerder *tegen* dan *om* begrip. Hij vervalt van onzekerheid tot twijfel, tot wantrouwen en misschien zelfs vijandigheid jegens de oorzaak van zijn onzekerheid.

Wat is het verschil? Geloof. Oppervlakkig beschouwd kan het vreemd lijken om te denken dat vragen, of onzekerheid, een bewijs van geloof zijn, daar ze vaak als tegengesteld worden gezien. We moeten echter de aard van geloof in ogenschouw nemen: met geloof kan de eerlijke vraagsteller zien dat er iets is dat zijn huidige begrip te boven gaat. Naarmate hij inziet

dat zijn eigen kennis niet volledig is, leert hij nederigheid. En hij verkrijgt meer geloof, zowel in zichzelf als in God – geloof dat begrip, kennis en getuigenis eenmaal tot hem kunnen en zullen komen, na zich met ijver te hebben ingespannen, na vragen te hebben gesteld en na gezocht te hebben.

De jonge Joseph Smith ging met een eerlijk hart het bos in toen hij naar antwoorden zocht op vragen die hem dwars zaten. Hij werd hiertoe aangezet door de woorden in Jakobus 1:5–6: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

„Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijk op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.”

We zien dus dat geloof uitermate belangrijk is bij een eerlijke vraagstelling; het is een noodzakelijk ingrediënt, wil de eerlijke vraagsteller voldoende gemotiveerd zijn om zijn doel van kennis en getuigenis te bereiken.

Alma, een profeet in het Boek van Mormon, sprak over de problemen die de oneerlijke vraagstellers zouden hebben en, in tegenstelling daarmee, over de zegeningen die klaarliggen voor hen die eerlijk van hart zijn: „Daarom ontvang hij, die zijn hart verstokt, het kleinste gedeelte van het woord; en aan hem, die zijn hart niet verstokt, wordt het grootste gedeelte van het woord gegeven, totdat het aan hem wordt gegeven de verborgenheden Gods te weten totdat hij die ten volle begrijpt.

„En aan hen, die hun hart zullen verstokken, wordt steeds minder van het woord gegeven, totdat zij niets weten van Zijn verborgenheden; en dan worden zij door de duivel gevangengenomen en door diens wil ten verdere geleid” (Alma 12:10–11).

Omdat onzekerheid vaak voortvloeit uit een gebrek aan kennis, is het belangrijk te weten hoe kennis verkregen wordt. Alma onderwijst ons een uitstekende manier om waarheid te leren. Na *geloof* als „geen volmaakte kennis” omschreven te hebben (Alma 32:26), vergelijkt hij waarheid met een zaadje dat in het hart

gezaaid wordt, gevoed wordt door de Geest des Heren, zwelt, ontspruit, de ziel verruimt en het verstand begint te verlichten. Daar het dan als een goed zaad onderkend wordt, wordt het niet door ongeloof weggegooid, maar wordt het toegestaan – en aangemoedigd – om te groeien en vrucht te dragen.

„En ziet, is uw kennis nu volmaakt? Ja, hierin is uw kennis volmaakt, en uw geloof is niet werkzaam, en dit, omdat gij wéét; want gij weet, dat het woord uw ziel heeft doen zwellen, en ook dat het is ontsproten, dat uw verstand verlicht begint te worden en uw gedachtenkring zich begint te verruimen” (Alma 32:34).

De oprechte zoeker naar waarheid zal dan naar de volgende vraag gaan – ofwel gebied van onvolmaakte kennis – en het proces van zaaien en voeden weer in gang zetten.

Wat zal het resultaat zijn? „Indien gij het woord wilt aankweken, ja, met uw geloof en met grote naarstigheid en met geduld de boom wilt aankweken als hij begint te groeien, en naar de vruchten er van uitzien, zal hij wortel schieten en ziet, het zal een boom zijn, die reikt tot in het eeuwige leven.

„En wegens uw naarstigheid en uw geloof en geduld met het woord bij het aankweken, opdat het wortel in u moge schieten, zult gij er straks de vrucht van plukken, die allerkostelijkst is, die zoet is boven alles wat zoet is, en blanker dan alles wat blank is, en rein boven alles wat rein is; en gij zult u aan deze vrucht vergasten, ja, totdat gij niet meer hongert, noch dorst” (Alma 32:41–42).

Moroni gaf nog een andere beschrijving van de soort eerlijkheid die nodig is om onzekerheid te overwinnen: bij ons zoeken moeten we „God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus . . . vragen”. En als we vragen „met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof (hebben) in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid . . . bekendmaken.

„En door de macht van de Heilige Geest (kunnen wij) de waarheid van alle dingen weten” (Moro. 10:4–5).

Als we van tijd tot tijd met vragen zitten over een aspect van het evangelie, hoeven we ons geen zorgen

te maken over de goede staat van ons getuigenis! We moeten gewoon toegeven dat we nog niet alles weten, en dan met een eerlijk hart ernaar streven datgene te begrijpen wat nog onduidelijk is. We gaan met onze vragen naar leiders waar wij vertrouwen in hebben, bestuderen de zaak grondig, en bidden „met een oprecht hart“, met „een eerlijke bedoeling“, en met „geloof in Christus“. Op die manier kunnen wij „de waarheid van alle dingen weten“. □

Ik overweeg enkele organen beschikbaar te stellen voor transplantatie. Is dat verkeerd?



*Cecil O. Samuelson jr.,  
decaan, regionaal  
vertegenwoordiger en arts.*

**O**rgaantransplantatie is een waar medisch wonder van onze tijd. De medische wetenschap is op het punt gekomen dat de veranging van een beschadigd of aangetast lichaamsdeel zoals een nier, hoornvlies, hart, lever, bot, merg, huid of alveesklier vrij normaal wordt. De meeste donors laten voor hun dood vastleggen dat bepaalde organen of weefsels gebruikt mogen worden. Echter, sommige organen – nieren bijvoorbeeld – kunnen afgestaan worden terwijl de donor nog leeft.

Zoals met veel andere wetenschappelijke ontwikkelingen het geval is, roept orgaantransplantatie veel vragen op met vergaande wettelijke, morele en godsdienstige implicaties. En, zoals met vele andere belangrijke aspecten van het leven, is ons de raad gege-

ven om de beschikbare informatie te bestuderen, een besluit te nemen, en te bidden om wijsheid bij die beslissingen. (Zie LV 9:7-9; 58:26-28.)

De kerk heeft geen officieel standpunt ingenomen wat betreft orgaantransplantatie. Het lijkt echter duidelijk dat orgaantransplantatie geen invloed heeft op de opstanding, daar het orgaan toch na de dood snel tot het stof der aarde was teruggekeerd. Wat er ook na de dood met een orgaan gebeurt, ons is beloofd dat „ieder lichaamsdeel en gewricht met zijn lichaam zal worden herenigd, ja, zelfs niet één haar van het hoofd zal verloren gaan“ (Alma 40:23).

Intussen zijn er duizenden mensen en hun gezin enorm gebaat bij orgaantransplantatie en hen zijn grote zegeningen ten deel gevallen. Verschillende doktoren die transplantaties verrichten hebben inspirerende verhalen over patiënten verteld en uit hun brieven voorgelezen. Gezinnen die rouwen om het heengaan van een geliefde putten veel troost uit de wetenschap dat andere levens gespaard of in ieder geval sterk verbeterd zijn na de transplantatie van een belangrijk orgaan. Andere gezinnen is ernstige ziekte of een sterfgeval bespaard gebleven omdat een familielid in staat was een orgaan af te staan.

Als ik in mijn werk met donors en ontvangers de onzelfzuchtige liefde zie die spreekt uit deze gave van leven en gezondheid, moet ik vaak denken aan wat Petrus en Johannes deden toen ze de lamme bedelaar tegenkwamen op weg naar de tempel. De man vroeg slechts om een almoes, maar werd genezen. Tegen deze behoeftige man zei Petrus: „Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u“ (Hand. 3:6).

Zij die overwegen een nier aan een geliefde af te staan moeten beseffen dat alleen zij die aan strenge voorwaarden voldoen als donor kunnen fungeren. Door nauwkeurige controle, en door ontwikkelingen in de transplantatietechnieken, staan donors niet aan hetzelfde risico bloot als enkele jaren geleden. Bijvoorbeeld, iemand die gezond is kan een nier afstaan en normaal blijven leven met één nier.

Hoewel de transplantatie van belangrijke organen een zeer persoonlijke zaak blijft, verdient zij onder gebed overwogen te worden. □

# RICARDO PEREZ

## BOUWEN AAN EEN ERFGOED DAT DRIE GENERATIES OMSPANT IN QUETZALTENANGO (GUATEMALA)

Don L. Searle

De ware kerk van Jezus Christus moet een profeet hebben. Daar was Ricardo Perez van overtuigd. Maar was er wel een dergelijke kerk?

Zijn bijbelstudie had hem ertoe aangezet zijn kerk te verlaten, ondanks wat zijn familie en vrienden ervan dachten. Wat hen betrof, was dat in het Guatemala van 1954 je reinste waanzin. Maar Ricardo was van mening dat hij niet langer achter datgene kon staan wat hem voorheen was geleerd. Met het verlaten van zijn kerk had hij het gevoel dat hij dwaling achter zich liet. Hij wilde de kerk vinden waaraan God zijn goedkeuring had gegeven. Hij wilde de waarheid weten.

Hij onderzocht verschillende andere kerken, maar, zo herinnert hij zich, „ik vond geen kerk die de godsdienst uitoefende zoals de apostelen van weleer die leerden”.

1. Het ringgebouw van de Ring Quetzaltenango West; 2. De familie Perez; 3. Guatemalaaanse markt; 4. Broeder en zuster Perez op jongere leeftijd; 5. Recentere foto van broeder en zuster Perez; 6. Dochter Angelina; 7. Zoom Israel, werkzaam als regionaal vertegenwoordiger van de Regio Guatemala-Stad Guatemala; 8. en 9. Ricardo als jongeman.

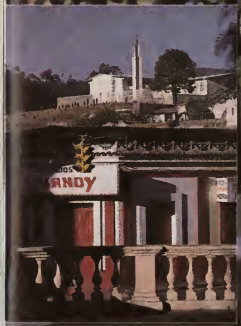


Zijn bijbelstudie had hem ervan overtuigd dat de ware kerk bepaalde onmiskenbare kenmerken moest hebben – bijvoorbeeld een profeet, apostelen, doop door onderdompeling, en een juiste bediening van het avondmaal aan haar leden.

De aanschaf van een nieuwe Bijbel leidde hem tenslotte naar de kerk die hij zocht. „Er komen hier vaak een paar jongemannen – Amerikanen – voorbij. Die verkopen Bijbels,” vertelde een van de werknemers in Ricardo’s kleermakerij. Op dat moment kwamen er net twee zendingen langs. „Daar gaan ze!” riep de man.

Neen, legden de zendingen uit, zij verkochten geen boeken; zij predikten het evangelie uit een boek, dat zij het Boek van Mormon noemden, alsook uit de Bijbel. Zij zouden een week een Boek van Mormon bij hem achterlaten als hij het wilde lezen.

„Daar ik meer wilde leren over hetgeen Gods was, begon ik onmiddellijk te lezen. Al gauw voelde ik dat er een sterke geest sprak uit het boek. Ik wist dat het van God was,” herinnert broeder Perez zich. „Ik kwam op het punt waar ik soms droomde over ge-





beurtenissen in het Boek van Mormon vóór ik ze gelezen had. Als ik dan de volgende dag het boek oppakte, las ik datgene wat ik gedroomd had.”

Toen Ricardo Perez met de zendingen de kerkvergaderingen bijwoonde, kwam hij tot de ontdekking dat de kerk alles en meer bood wat de ware kerk volgens hem moest hebben. Dankbaar maakte hij zijn gezin deelgenoot van wat hij geleerd had, en ook zijn kinderen geloofden het.

In zijn studie van de vroegchristelijke kerk was hij echter niet gestuit op de wet van tiende. Gezien de moeilijke financiële situatie van zijn gezin leek het moeten missen van een tiende van het inkomen een onmogelijk opgave. „Ik weet niet of we wel tiende kunnen betalen. Laten we wachten tot de Heer ons in staat stelt om tiende te betalen en dan zullen we lid worden,” zei hij tegen zijn vrouw.

Zijn vrouw en kinderen wisten het uitstellen van hun doop uit zijn hoofd te praten. Dochter Angelina, toen een tiener, was ervan overtuigd geraakt dat de kerk waar was en wilde gedoopt worden. Zij opperde tegenover haar moeder het idee om haar vader te verrassen met een bijzonder verjaarsgeschenk – zij zouden zich op zijn verjaardag laten dopen, en hij ook.

Ignacia Perez liet zich gemakkelijk overhalen. Zij had haar eigen droom gehad. In deze droom was zij benaderd door een jongeman die haar een beker aanbod waaruit zij moest drinken. Toen zij met haar man, op aandringen van Angelina, voor de eerste keer een avondmaalsvergadering bezocht, realiseerde zuster Perez zich dat de beker in haar droom een avondmaalsbekertje was geweest.

Daarom onderzochten zij en de kinderen het evangelie met de zendingen tot zij uiteindelijk zo ver was haar man te zeggen: „We hebben een verjaarsgeschenk voor jou – maar ik moet je het nu wel vertellen omdat we jouw toestemming ervoor nodig hebben.”

*De Arizona-tempel, waar de familie Perez verzegeld is.*

Die toestemming liet niet lang op zich wachten, hij besloot dat er aan het betalen van tiende wel een mouw te passen viel. Hij kwam er spoedig achter dat het niet zo moeilijk was als hij gedacht had.

Ricardo en Ignacia Perez en hun drie oudste kinderen – Angelina, Jorge en Teresa – werden op 26 januari 1954 gedoopt. Hun zoons Israël en Victor waren te jong om gedoopt te worden, en hun jongste zoon, Josue Ricardo, werd bijna drie jaar na hun doop geboren.

Ricardo Perez' toewijding aan zijn nieuwe geloof leidde ertoe dat hij vele leidinggevende functies bekleedde. Zowel hij als zijn vrouw stammen af van de Maya's uit de hooglanden van Guatemala, en in de periode van hun doop bezocht het gezin de vergaderingen van de gemeente in Tonicapán, een gedeeltes Indiaanse gemeenschap in de bergen op iets meer dan twintig kilometer afstand. Broeder Perez was later driemaal werkzaam als gemeentepresident in Quetzaltenango, als raadgever in een districtspresidium, als lid van de districtsraad en als verificateur. Vier zondagen in de maand waren vaak niet genoeg om de verificaties te doen, dus reisde hij op weekdagen naar de verder gelegen gemeenten.

Broeder en zuster Perez werden in 1965 in de Arizona-tempel aan elkaar verzegeld. Omdat zij wilden dat de kinderen, die nog thuis woonden, aan hun verzegeld werden, bad zuster Perez vurig dat deze zegen hun ten deel zou vallen. Het antwoord kwam in de vorm van een uitbreiding van haar tortilla-zaakje, waardoor zij drie jaar later het geld bijeen had voor nog een tempelreis. Toen voelden broeder en zuster Perez dat het een dringende noodzaak was dat ook hun getrouwde kinderen aan hen verzegeld werden. Zij bad nogmaals om hulp, en weer kreeg zij meer klandizie. Daardoor konden ze weer naar de tempel met de rest van hun kinderen, alsmede de echtgenoten en kinderen. In 1975 werd broeder Perez geroepen als patriarch van de nieuw georganiseerde Ring Quetzaltenango.

In navolging van hun ouders zijn ook de kinderen

Perez bereid hun tijd te geven aan de kerk. Zo is Angelina zes keer ZHV-presidente geweest, op gemeente-, wijk-, en ringniveau. Jorge is behalve ringpresident, ook president geweest van de zendingsgebieden Quetzaltenango Guatemala en Merida Mexico. Teresa heeft verschillende functies bekleed met inbegrip van ZHV-presidente. Israël is voormalig president van de Ring Quetzaltenango en is nu werkzaam als regionaal vertegenwoordiger. Victor is raadgever in het presidium van de Ring Quetzaltenango West. Ricardo junior is raadgever van de president van het Zendingsgebied Quetzaltenango Guatemala. En de derde generatie van de familie Perez in de kerk zet deze traditie van dienstbetoon voort.

Israël Perez zegt dat zijn vader consequent de Schriften en andere kerkboeken bestudeert. Behalve de liefde voor God is het belangrijkste erfdeel dat hij als kinderen van onze vader kregen waarschijnlijk een voorliefde voor onderwijs, zegt Israël. Hoewel het onderwijs in Guatemala lang niet zo goed is als in de meeste landen, stond broeder Perez erop dat zijn kinderen het volle pond haalden uit het gebodene. Ook lette hij erop dat zijn kinderen wisten welke mogelijkheden er na de schooltijd waren. Kozen zij een richting, dan respecteerde hij hun keuze.

Broeder en zuster Perez staan dichtbij hun kinderen. De familie Perez doet veel samen en wat ze doen wordt met gebed besloten. Over zijn vader zegt Ricardo's jongste zoon: „Wij respecteren hem allemaal. We luisteren graag naar zijn raad.” Wanneer vader Perez raad geeft, eerbiedigt hij hun vrije wil. Wanneer een van zijn kinderen vroeg wat hij of zij met een probleem aan moest, antwoordde broeder Perez meestal: „Tja, ik zou het zo doen, maar de beslissing is aan jou.”

Broeder Perez schrijft de getrouwheid van zijn kinderen niet aan zichzelf toe.

„Ik ben dankbaar voor de kerk, en voor mijn vrouws zorg en onderwijs aan onze kinderen. Zij aanvaardden het evangelie met heel hun hart. We weten wat een grote zegen het evangelie voor hen en ons is.” □

# DAVID

Marie Ramos

Die zondag beantwoordde de zomer niet aan zijn belofte. In plaats van een heldere, wolkenloze hemel, pakten zich dreigende regenwolken samen op de dag van de doop van onze zoon.

„Ik dacht dat in augustus altijd de zon scheen,“ mopperde David toen hij in de auto ging zitten om naar het meer te gaan. Maar toen alle leden zich ver-



*Mijn hart zwol. Mijn gedachten gingen acht jaar terug, naar de tijd dat de artsen ons lieten weten dat onze pasgeboren zoon David niet lang zou leven.*

gaderd hadden op het strand, dacht niemand er meer aan dat de zon niet was verschenen op onze bijeenkomst. Met een trotse glimlach leidde mijn man, Jose, David het water in.

Ik keek toe hoe mijn man het doopgebed uitsprak en onze zoon zachtjes onderdompelde. Ook ik glimlachte toen ik David uit het water zag opkomen om een

nieuw leven te beginnen.

Mijn zoontje waadde naar de oever waar hij de gelukwensen van zijn vriendjes in ontvangst nam en ons toestond hem te betuttelen met een paar badhanddoeken. Hij leek er niet bij te zijn met zijn gedachten. Toen keek hij mij aan, glimlachte breed en zei vol trots: „Zo, nou ben ik eindelijk lid van de ware kerk!”



Mijn hart zwol van geluk en trots. Toen gingen mijn gedachten als in een droom terug naar de tijd, acht jaar daarvoor, toen artsen ons lieten weten dat onze pasgeboren zoon niet lang zou leven. Ik had het gevoel dat de vervulling van mijn grootste verlangen in rook opging, zelfs nog voor ik hem in mijn armen kon nemen. Ik rebelleerde tegen de wreedheid van de situatie; zelfs mijn man kon mijn lijden niet verzachten.

Toen vond ik een bron van hoop. Ik realiseerde mij dat ik hulp kon vragen aan Iemand die meer macht had dan de artsen. Ik wist dat God, die ons dit kind geschonken had, ons kon helpen.

Uren bracht ik door in gebed. Geleidelijk kreeg ik de indruk, dat er verandering zou komen in ons gezinsleven. Twee en een halve maand later vonden de artsen het goed dat wij David mee naar huis namen, hoewel zijn toestand nog steeds ernstig was. Jose en ik bleven bidden, het gevoel van een naderende verandering werd met de dag sterker.

Twee weken nadat wij hem mee naar huis hadden genomen, moest David weer opgenomen worden in het ziekenhuis en begonnen de artsen ons voor te bereiden op zijn dood. Het was in dit dal van diepe duisternis dat wij eindelijk de verandering ervoeren die wij verwachtten. Jose had onze problemen verteld aan een van zijn collega's die zei dat twee zendelingen, die hij kende, beweerden de gave van genezing te bezitten.

„Als wat zij zeggen waar is, vertel hun dan bij ons langs te komen. Wij hebben hen nodig,“ antwoordde mijn man.

Een paar dagen later kwamen de zendelingen bij ons en begonnen ons de zendelingenlessen te geven. Binnen een maand hadden Jose en ik een getuigenis van het Boek van Mormon en het herstelde evangelie, en werden wij gedoopt. Ik zal nooit vergeten hoe ik mijn zontje in de handen legde van de broeders die hem met olie zalfden en hem zijn eerste zegen gaven. Vanaf die zegen was ik er zeker van dat onze zoon onder goddelijke bescherming stond en dat niets verder zijn leven zou bedreigen.

Een paar dagen na de zegen ging ik met David voor controle naar het ziekenhuis. Toen de kinderarts Davids röntgenfoto's bekeek, wist ik door zijn verbaasde blik dat mijn zoon genezen was.

„Het is ongelooflijk. Zijn longen zijn in orde. Er is zelfs geen spoor van een ziekte . . . een heus wonder,“ riep de arts uit.

„Ja, een heus wonder,“ mompelde ik terwijl ik de tranen uit mijn ogen veegde. Vanaf die tijd groeide David normaal op. Ook zijn getuigenis groeide, mede doordat hij wist wat er zich rond zijn geboorte had afgespeeld.

En nu, nu ik zijn stralende gezicht zie, voel ik dat de Heer een bijzondere zending voor mijn zoon heeft. David spreekt vaak over zijn zending. Maar nu heeft zijn beslissing om gedoopt te worden in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ons de gelukkigste ouders van de wereld gemaakt. □

## DE MORMOONSE BELEVING

# ER KWAM EEN RUSTIGE GEEST OVER MIJN KLAS

Nadine Doyle

Een paar jaar geleden gaf ik op school les aan een hele lastige klas. Ik was gefrustreerd omdat ik zoveel moeite had hen te onderwijzen en elke dag ging ik depressief en met tranen in de ogen naar huis.

Op een dag vertelde een collega me, dat ze gebeden had dat er een rustige geest in mijn klaslokaal zou komen, zodat ik zou kunnen onderwijzen. Hoewel ze geen lid van de kerk was, kende ze de macht van het gebed en ik heb het gevoel dat ze door de Heilige Geest werd gedreven om mij over haar gebeden te vertellen, om mij zo eraan te herinneren wat mij te doen stond.

Ik besefte dat ik zo druk bezig was geweest met dit probleem dat ik had vergeten mij tot de Heer om hulp te wenden. Vanaf dat moment ging ik vaak vóór de les op mijn knieën om te bidden om inspiratie. Naarmate de weken voorbijgingen, kwam er een rustige geest over de klas en kon ik vaststellen dat ik wat vooruitgang boekte met de kinderen. Er waren nog steeds momenten van frustratie, maar ik scheen er beter mee om te kunnen gaan.

We doen er allemaal goed aan Paulus' raad aan Timoteüs te volgen: „Wakker de gave Gods aan, die door mijn handoplegging in u is. Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid“ (2 Tim. 1:6-7).

De Heilige Geest beïnvloedt ons op simpele manieren om zodoende grote dingen in ons leven te laten gebeuren.

## VREUGDE SCHEPPEN IN HET PLAN VAN DE HEILAND

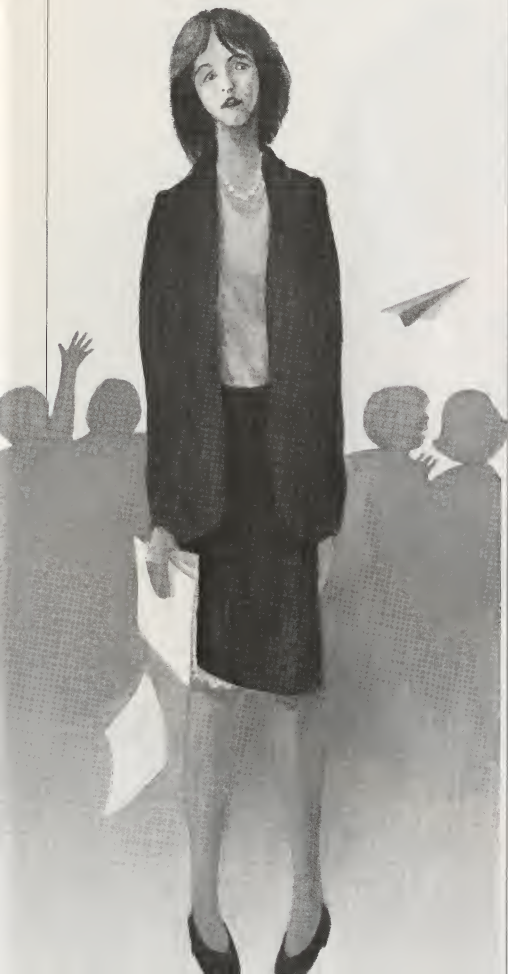
Wilma Gardner

In september 1975, kort na de afkondiging van de Verenigde Naties dat de komende tien jaar in het te-

---

Elke dag ging ik  
depressief en met  
tranen in de ogen  
naar huis.

---



ken van de vrouw zouden staan, interviewde een verslaggeefster mij over de positie van HLD-vrouwen. „Kunt u het priesterschap dragen?” vroeg ze. „Vindt u dat mormoonse vrouwen geëmancipeerd moeten worden?” Ik was in de war, niet op m'n gemak en onzeker. Na haar vertrek dacht ik over haar vragen na en besloot zelf op zoek te gaan naar de antwoorden.

Ik wilde dat ik nog eens met die verslaggeefster kon spreken. Ik zou haar willen vertellen dat ik weet dat het evangelie waar is en dat er vreugde voortvloeit uit het navolgen van een plan waarin vrouwen en mannen een unieke taak hebben. Getrouwd of alleenstaand, rijk of arm, in de maatschappij of thuis, een vrouw vindt vreugde door de geboden van de Heer te onderhouden en door verfijning en schoonheid uit te stralen. Waarom zouden we dan, nu we dit weten, achteloos proberen de leringen van mensen te volgen?

President Kimball zei: „Laten we zorgen dat we onze instrumenten goed stemmen en onze melodieën mooi zingen. Laten we niet sterven met onze muziek nog in ons. Laten we eerder deze kostbare aardse periode gebruiken om met vertrouwen en glorieus opwaarts te streven naar het eeuwige leven dat God onze Vader aan hen geeft die zijn geboden onderhouden.” (*A Woman's Choices*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, blz. 97.)

Wat onze omstandigheden in het leven ook moge zijn, wij kunnen een bron van schoonheid in deze wereld zijn. We moeten leren om ons eigen lied te zingen zolang ons leven voortduurt, en anderen niet toestaan om de muziek van ons leven te beheersen of het te overheersen met vervelend lawaai.

We hoeven niet naar de plaats van de vrouw te zoeken; we hoeven alleen maar de Heiland te zoeken. Hij zal ons visie geven van ons potentieel en ons helpen om de vreugde te vinden die deugdzaam vrouwen ten deel valt.

## DIE VELE UREN ZIJN DE MOEITE WAARD

Sharon DeMordaunt

Ik had me vaak afgevraagd of de vele uren die ik besteedde aan pogingen om mijn kinderen eerbiedig te krijgen in de kerk, ooit de moeite waard zouden blijken. David (zeven) had Jeff (vier) en Wade (een) binnen de kortste keren aan het lachen, fluisteren of vechten. Hoewel ik elke week iets nieuws bedacht om mijn zoons te helpen eerbiediger te zijn, kwam ik meestal moe en ontmoedigd de kerk uit. Vaak werd ik boos en moest ik met een van de kinderen de kapel uit, zodat de anderen niet gestoord zouden worden.

Ook maakte ik mij zorgen om mijn benadering van

het probleem. Gaf mijn voortdurend straffen hun het gevoel dat onze Hemelse Vader niet meer van ze hield? Ik besloot om tijdens het volgende vastenweekend ernstig na te denken en te bidden over het probleem dat onze zoons met eerbied hadden.

Die zondag was de dienst net vijf minuten aan de gang toen ik met David al de kapel uit wilde. Maar omdat ik over dit probleem had gevast en gebeden, zond ik een kort gebed op. „Vader,” vroeg ik, „hij moet bestraft worden, maar ik wil het op de goede manier doen. Wat moet ik doen?”

Het gevoel dat ik kreeg zei me: „Wees geduldig. Probeer hem zo goed mogelijk te kalmeren.”

Ik probeerde gehoor te geven aan dat gevoel en kon mijn kinderen vanaf dat moment ook beter in de hand houden. Toen, tegen het einde

van de vergadering, stond David op om zijn getuigenis te geven. Op dat moment besepte ik dat als ik gehoor had gegeven aan mijn eerste impuls, hij waarschijnlijk niet de Geest zou hebben gevoeld die hem ertoe aanzette zijn getuigenis te geven.

Mijn Hemelse Vader gaf me die ervaring om mij te laten zien dat als ik bij het opvoeden van mijn kinderen gehoor geef aan de ingevingen van de Geest, ik hen kan helpen om te groeien in het evangelie en hen kan helpen een eigen getuigenis te ontwikkelen.

Elke keer dat ik in de verleiding kom de daden van mijn kinderen te kritiseren of hun goede wil in twijfel te trekken, moet ik aan die ervaring terugdenken. Daardoor ben ik milder geworden in het bestraffen en ben ik beter in staat om in een boze bui ook liefde te betonen. □



## Een nieuwe naam voor 'genealogie'

*In het kerkelijk weekblad Church News van 15 augustus 1987 staat vermeld dat het Eerste Presidium heeft besloten in 't Engels de kerkelijke vakterm genealogy te vervangen door family history. Wij hebben hiervan niet eerder gewag gemaakt, omdat deze verandering tot nu toe geen weerslag in de Europese talen had gevonden. Dit is echter nu wel officieel gebeurd. Voortaan spreken wij van familiegeschiedenis waar we vroeger van genealogie spraken, en van familiehistorisch in plaats van genealogisch.*

In *Church News* lezen wij dat "de naamsveranderingen en andere vernieuwingen het resultaat zijn van beslissingen van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf om het zoeken naar voorouders te vereenvoudigen en de leden ertoe aan te moedigen de noodzakelijke tempelverordeningen voor zichzelf en voor hun voorouders te verrichten.

"Het woord *genealogie* heeft voor velen een professioneel tintje," aldus ouderling Boyd K. Packer, lid van de Raad der Twaalf (...). "De verandering naar *family history* zal het werk minder specialistisch en dus aantrekkelijker voor de leden van de Kerk maken."

Wat betekent dit alles nu voor ons normale spraakgebruik? U zult nu lezen dat er op algemeen kerkelijk niveau een *afdeling familiegeschiedenis* is, die in Salt Lake City een in genealogische kringen wereldberoemde *bibliotheek voor familiegeschiedenis* heeft. Het is de bedoeling dat iedere ring een *centrum voor familiegeschiedenis* gaat krijgen (Apeldoorn!), waar leden en niet-leden *familiehistorisch onderzoek* kunnen plegen, bijgestaan door het *hoofd centrum voor familiegeschiedenis* en zijn *medewerker(st)ers*.

Een van de leden van de hoge raad van de ring is de *adviseur tempelwerk en familiegeschiedenis van de ring* en als

het een grote ring betreft worden er ook *familiehistorische medewerk(st)ers van de ring* geroepen. De groepsleider hogepriesters van de wijk is de *adviseur tempelwerk en familiegeschiedenis van de wijk* en als het een grote wijk betreft worden er ook *consulenten familiegeschiedenis van de wijk* geroepen.

Als de leden de gegevens over hun voorouders hebben gevonden, dan sturen ze die op *familiehistorische formulieren* in naar de tempel van hun keuze om er de plaatsvervangende tempelverordeningen voor die voorouders te verrichten of te laten

verrichten.

Nu er toch zoveel verjonging op familiehistorisch terrein is, heeft het vertaalbureau ook het woord *hospitium* maar laten vervallen, dat geen tempelbezoeker in de mond heeft willen nemen. Het logies dat de kerk bij de tempel beschikbaar stelt, vindt u voortaan in het *gastenverblijf*. Ik hoop dat de tempelbezoekers nu niet het Duitse woord hiervoor, *Gästehaus*, gaan vernederlandsen.

Wie bepaalt nu eigenlijk de kerkelijke vaktermen? In 't Engels zijn dat de presiderende broeders in Salt Lake City, meestal het Eerste Presidium. In een niet-Engelstalige gebied van de kerk heeft het gebiedspresidium deze bevoegdheid. In een gebied als het onze, waar er meer dan 15 talen gesproken worden, die het gebiedspresidium natuurlijk niet alle kent, is ze per taalgebied gedelegeerd aan het vertaalbureau en -- voor zover het essentiële termen betreft -- het zogenaamde *terminologiecomité*, dat bestaat uit presiderende functionarissen van regio, ring en district. Het vertaalbureau stelt voor, het terminologiecomité keurt goed of af. Zo hopen we te komen tot zowel taalkundig verantwoorde als in de praktijk bruikbare en voor niet-leden en nieuwe leden begrijpbare termen.

### Oud Nieuw

genealogie

familie-  
geschiedenis

genealogisch

familie-  
historisch

filiaal van de  
genealogische  
bibliotheek

centrum voor  
familie-  
geschiedenis

hospitium

gastenverblijf

## Wie schrijft blijft . . .

*De Ster is op zoek naar bijdragen van Nederlandse en Vlaamse leden. Ongetwijfeld zijn er velen onder u die bijzondere ervaringen hebben gehad waar andere heiligen der laatste dagen hun voordeel mee kunnen doen. Of mogelijk heeft u een talent om goede artikelen of verhalen te schrijven. Hoe het ook zij, wij horen graag van u. Mocht u voor een of meerdere van de onderstaande categorieën ideeën hebben, type deze dan met dubbele regelafstand op blanco A4-vellen en stuur ze naar het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland.*

### Wetenschappelijke artikelen

Schrijf vanuit het gezichtspunt van een heilige der laatste dagen over uw beroep en/of interesse: op wetenschappelijk of medisch gebied, artistiek, sportief, literair.

### Persoonlijke ervaringen

Heeft u ervaringen opgedaan die leerzaam en opbouwend zijn voor andere heiligen der laatste dagen? Iets dat het getuigenis van anderen zal versterken? Maak u niet druk om de literaire stijl, vertel gewoon uw verhaal zoals u het aan een goede vriend zou vertellen.

### Het Boek van Mormon

Miljoenen bekeerlingen hebben ooit gezegd dat het Boek van Mormon hun leven heeft veranderd. Helaas zijn er maar een paar die hebben opgeschreven hoe het Boek van Mormon hun leven heeft veranderd.

### HLD-verhalen

Schrijf een gedegen verhaal met een goede HLD-strekking.

### Illustraties

We willen heel graag in contact komen met mensen die op regelmatige basis illustraties voor De Ster willen leveren.

## VACATURE

Op het Kerkelijk vertaalbureau te Nieuwegein is plaats voor een

### vertaler (m/v)

Gezocht wordt naar een kandidaat met een opleiding op minimaal havo-niveau, die tevens een opleiding genoten heeft op het gebied van de Nederlandse of Engelse taal of van vertaling. Enige ervaring als vertaler wordt op prijs gesteld. Heeft de kandidaat geen diploma op een van deze gebieden, dan zal van hem/haar verwacht worden na indiensttreding een diploma te behalen dat gelijkwaardig is aan het getuigschrift Tolk-vertaler Engels.

Kennis van en ervaring met tekstverwerkende apparatuur is wenselijk.

Het betreft hier een full-time functie, waarvan de werkzaamheden op het kantoor te Nieuwegein worden verricht. Sollicitaties naar een part-time betrekking worden niet in behandeling genomen.

Richt uw schriftelijke sollicitatie aan:

J. P. van Oudheusden  
Kerkelijk vertaalbureau  
Postbus 224  
3430 AE Nieuwegein.

Voor telefonische informatie: 03402-40260.

## Scoutkamp 1988 Ring Den Haag

Scouting

*Op zaterdag 6 augustus zal het scoutkamp van de Ring Den Haag van start gaan in de Belgische Ardennen (omgeving Heure, Hotton). De organisatie van het kamp is al in volle gang. Eigenlijk gaat het om drie aparte kampen voor de leeftijdsgroepen van de Aäronische priesterschap, 12-13 jaar, 14-15 jaar en 16-17 jaar.*

Herman de Bruijn uit de Wijk Amsterdam coördineert de organisatie van het kamp voor de diakenen, Roland Vreeken uit de Gemeente Den Helder doet dit voor de leraren en Paul van der Linden uit de Wijk Haarlem voor de priesters. Voor elke leeftijdsgroep is ook een kampraad samengesteld. Deze raad bestaat uit jongens die helpen het kamp te organiseren.

In de Ardennen is een veelheid van opwindende en uitdagende activiteiten mogelijk. Onder deskundige leiding worden voorbereidingen getroffen voor activiteiten zoals bergklimmen, wildwatervaren, afdalingen en overlevingstochten.

Het thema van het kamp is:

"Levende vissen zwemmen tegen de stroom in . . . dode vissen drijven met de stroom mee". Dit thema geeft zowel richting aan de geestelijke aspecten van het kamp als aan de scoutinggerichte activiteiten.

Ton van Dam, de jonge-mannen-president van de Ring Den Haag, zegt hierover: "Het scoutkamp 1988 is niet alleen een leuk kamp, het is veel meer dan dat! De jongens leren zich in teamverband door moeilijke situaties te slaan, ze leren hoe belangrijk het is samen te werken en daarbij ieder in zijn waarde te laten. Daar hebben ze later ook veel aan als ze tot taken in de kerk geroepen worden.

Uit de lessen en activiteiten zullen ze leren dat het ook leuk kan zijn tegen de

stroom in te zwemmen. Ik bedoel hiermee de stroom van wereldse ideeën en opvattingen. Heel vaak moeten jonge leden van de kerk een afwijkend standpunt innemen, en dat is lang niet altijd gemakkelijk. Daarom wil ik graag dat zij op het kamp beter leren beseffen hoeveel voldoening het geeft als je je doel bereikt nadat je er hard voor hebt moeten knokken." Een kamp dat in alle opzichten de moeite waard zal zijn!

Het jonge-mannenbestuur van de Ring Den Haag  
p/a Carlo L.J. Bos  
Kalmoesvaart 7  
2724 TV Zoetermeer  
Tel: 079-415339



*De organisatoren van het scoutkamp 1988:  
Van links naar rechts: Paul van der Linden, jonge-mannen-president Ton van Dam, Herman de Bruijn en Roland Vreeken.*

## *Uitersten in IJsland*

*IJsland is geen gebied voor de gulden middenweg. Het is een land van vorst en vuur, een land van tegenstellingen, ja, zelfs uitersten. IJsvelden worden onderbroken door uitbarstende vulkanen, en naast de gletsjers borrelen hete zwavelbronnen op. Het verblindend witte landschap wordt afgewisseld met gitzwarte lava. 's Zomers is het bijna 24 uur per dag licht - in december maar vier. In een land waar heet zo heet is en koud zo koud, is het niet vreemd dat het volk ook niets lauws heeft, vooral niet de kleine groep heiligen der laatste dagen die er wonen. Als zij een doel voor ogen hebben dat de moeite waard is, bijten zij zich hierin vast. Neem de IJslandse uitgave van De Ster.*

Kort nadat Sveinbjörg Gudmundsdóttir in 1977 vertaalster voor de kerk werd, begon zij te informeren naar de mogelijkheid van een IJslandse *Ster*. "Uitgesloten," werd haar gezegd. "Je moet tenminste 600 abonnees hebben en er zijn maar veertig actieve leden." De zaak leek afgedaan, maar in zuster Gudmundsdóttirs hoofd begon het idee vaste vormen te krijgen. De volgende keer dat ze het idee ter sprake bracht stelde ze haar vraag anders: "Als wij minstens 600 abonnees werven, krijgen wij dan *De Ster*?" Dit keer klonk het antwoord optimistischer. "Ja, waarom niet? We kunnen er allicht over praten." Vanaf dat moment liet het idee van een IJslandse *Ster* Sveinbjörg niet meer los, en toen haar zoon, Gunnar Oskarsson, gemeentepresident werd met nog een enthousiast lid, Pall Rugnarsson, als raadgever, besloten ze gedrieëlijk dat een plaatselijk nieuwsbulletin een goede aanloop zou zijn. Er zouden actuele gebeurtenissen in opgenomen worden en, heel belangrijk, de maandelijkse boodschap van het Eerste Presidium. Al gauw was de kleinschalige publikatie gerealiseerd en verscheen deze regelmatig. Lezen is in IJsland de favoriete vrijetijdsbesteding, en het is dus niet vreemd dat de leden daar uitzagen naar meer literatuur over hun kerk. Voordat

er echter concrete stappen gedaan konden worden, kwamen de jongemannen om bij een trektocht. Ondanks haar verdriet om het verlies van haar zoon hield Sveinbjörg vast aan haar ideaal. Bij elke contact dat ze had met het hoofd van de afdeling Vertaling in Frankfurt drong ze aan op een toezegging dat als ze 600 abonnees zou werven, IJsland zijn eigen uitgave van *De Ster* kreeg. Uiteindelijk kreeg ze haar zin en besloot men de IJslandse *Ster* vier keer per jaar te laten schijnen (meer kon één vertaalster niet bolwerken); er zou zelfs een profexemplaar vervaardigd worden. Enthousiast begon Sveinbjörg aan twaalf pagina's plaatselijk nieuws, en haar geestdrift werd gedeeld door de plaatselijke leiders. Veertig actieve gezinnen die 600 abonnees moeten werven, dat betekent vijftien per gezin. Dit doel werd tijdens een avondmaalsvergadering in 1986 gesteld, en de profexemplaren werden met veel hoop en hoog gespannen verwachtingen uitgedeeld. De leden vasten, baden en werkten samen. Ze wisten dat zelfs als alle actieve en minder actieve gezinnen een abonnement namen, ze er nog eens tien keer zoveel aan gezinnen buiten de kerk moesten slijten. In een streng Lutherse gemeenschap lijkt zo iets onmogelijk, maar de Reykjavíkse mormonen wisten dat zij het met de



*Sveinbjörg Gudmundsdóttir*

hulp van de Heer konden doen. Niet alle gezinnen haalden de vijftien. Sommige haalden het dubbele. Sveinbjörg zelf zorgde voor maar liefst zeventig abonnees! In juni had men 702 abonnees gewerfd, wat meer dan genoeg was. De eerste IJslandse *Ster* verscheen in december 1986. Dankzij een kleine groep vastbesloten heiligen doet dit tijdschrift nu zijn positieve invloed ook in dit land gelden.

*Joy H. Hulme*

# DE STER

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN



**H**et Eerste Presidium heeft verklaard: „DE STER is zowel voor leden als vrienden van de kerk erg belangrijk. Dit tijdschrift geeft de zin en de wil des Heren via zijn gekozen dienstknechten weer.

„Kerkleden behoren DE STER in huis te hebben. Het is een belangrijk hulpmiddel bij onze studie van het evangelie en bij onze onderwijsprogramma's.

„De leiders van de priesterschap en hulporganisaties dienen de leden aan te moedigen zich te abonneren op dit tijdschrift en het regelmatig te lezen en te gebruiken.“ (Zie de brief van het Eerste Presidium van 21 januari 1986.)

## Abonneer u nu!

# Wist u dat . . .

## \* DE STER

is samengesteld uit de beste artikelen die in de Engelstalige tijdschriften van de kerk zijn gepubliceerd?

## \* DE STER

meer plaatselijk nieuws bevat dan welk Engelstalig tijdschrift van de kerk ook?

## \* DE STER

in 18 andere talen verschijnt, met een totale oplage van 157439 (december 1987)?

## \* DE STER

al sinds 1896 wordt gepubliceerd?

Zorg ervoor dat u de 88ste jaargang niet mist.

# Abonneer u nu!

# VOOR DE KINDEREN

Mei 1988



## DE BEKERING VAN **ALMA** DE ZOON VAN ALMA

**A**lma was erg verontrust. Als geestelijk leider van de Nephieten, was hij zich ervan bewust dat veel van de jonge mensen niet in God geloofden. Zij wilden zich niet laten dopen en hadden er geen zin in lid van de kerk te worden. Alma maakte zich zorgen over deze jongelui. Maar nog erger was het feit dat de trouwe leden van de kerk door de ongelovigen werden gehoord en veracht.

Alma was ook heel verdrietig omdat zijn eigen zoon, Alma, een van de leiders was van de ongelovigen en zijn uiterste best deed om de kerk te vernietigen. Alma, de zoon van Alma, was een afschuwelijke zondaar. Hij was een zeer goddeloos en afgodisch man en een grote hinderpaal voor het werk van God. Wanneer de mensen naar zijn vleierende, maar leugachtige, woorden luisterden, gingen zij aan de Heer twijfelen en begon de satan macht over hen te krijgen. Geleidelijk werden zij van de waarheid weggeleid.

Ondanks de goddeloosheid van Alma, de zoon van Alma, hield zijn vader nog steeds van hem. Hij bleef altijd hopen dat zijn zoon zich zou bekeren en zijn leven zou beteren. Hij verlangde er hevig naar het mee te maken dat zijn zoon een gelukkig en trouw lid van de kerk zou zijn. Samen met veel andere mensen bad hij dat zijn zoon het verlangen zou krijgen om te veranderen.

De jonge Alma had vier vrienden, die de zonen waren van koning Mosiah. Ook zij waren goddeloos. Zij reisden met Alma door het hele land om de kerk te vernietigen.

Terwijl zij op zekere dag bezig waren met hun boze plannen, verscheen er een engel van de Heer aan hen. Toen de engel sprak, klonk zijn stem als de donder, waardoor de grond waarop de jongemannen stonden begon te beven. Alma en zijn vrienden waren zo bang dat zij op de grond neervielen.



„Alma, sta op!” gebood de engel. „Waarom vervolgt gij de kerk van God?” Gehoorzaam stond Alma op en luisterde naar de engel. Hij kreeg te horen dat zijn vader samen met veel anderen voor hem had gebeden. Zijn vader had God gevraagd Alma, de zoon van Alma, tot kennis van de waarheid te brengen. De engel legde uit dat hij in antwoord op de aanhoudende gebeden van Alma’s vader was gestuurd. De engel was gekomen om de jonge Alma van de macht van God te overtuigen.

Terwijl de engel sprak, schudde de aarde, en hij vroeg Alma: „Zie, kunt gij de macht van God betwisten? Doet mijn stem de aarde niet beven? En kunt gij mij bovendien niet voor u zien? En ik ben van God gezonden. Ga uws weegs en zoek niet langer de kerk te gronde te richten, opdat hun gebeden mogen worden verhoord, en doe dit, al is het ook, dat gijzelf wilt worden verworpen.”

Met deze woorden vertrok de engel.

Alma en zijn vrienden waren zo verbaasd, dat zij weer op de grond vielen. Zij hadden met hun eigen



ogen een engel van de Heer gezien. Zij hadden zijn stem gehoord en hadden de aarde voelen beven terwijl hij sprak. Zij wisten dat alleen de macht van God de aarde zo hevig kon doen beven.

Alma, de zoon van Alma, was zo onder de indruk van de dingen die hij had gezien en gehoord, dat hij een paar dagen lang volkomen machteloos was. Hij kon niet spreken en zelfs zijn armen en benen niet bewegen. Toen zijn vrienden zagen hoe hulpeloos hij was, droegen zij hem naar huis en legden hem voor zijn vader neer.

Vader Alma was uiterst verheugd toen hij hoorde wat zijn zoon was overkomen. Hij wist dat zijn gebeden waren verhoord en dat de Heer bezig was zijn zoon tot een kennis van de waarheid te brengen. Hij was zo gelukkig, dat hij een menigte mensen naar zijn huis liet komen om het resultaat te zien van de gebeden die zij hadden opgezonden. Vervolgens vroeg Alma de priesterschap om te vasten en te bidden of de Heer de mond van zijn zoon Alma wilde openen, zodat hij weer zou kunnen spreken, en hem kracht wil-

de geven aan zijn armen en benen. Twee dagen en twee nachten lang vastten en baden zij.

Al die tijd lag Alma roerloos op zijn bed. Hij maakte het moeilijke proces van bekering door. De herinnering aan zijn zonden en zijn opstandigheid tegen God waren een foltering voor hem. Hij realiseerde zich dat hij veel mensen ertoe had gebracht om slechte dingen te doen. Het idee alleen al om in de tegenwoordigheid van God te komen, vervulde Alma's ziel met afgrijzen. Hij dacht: „Ach, dat ik kon worden verbannen, en dat zowel geest als lichaam niet meer bestonden, zodat ik niet in de tegenwoordigheid van mijn God behoefde te staan om voor mijn daden te worden geoordeeld.”

Het toegeven van al zijn zonden was een folterende en pijnlijke ervaring. Hij was diep bedroefd en beschaamd. Te midden van deze wanhoop, herinnerde de jonge Alma zich dat zijn vader had gezegd dat Christus op aarde zou komen om voor de zonden van alle mensen te lijden. Voor de eerste keer in zijn hele leven bad Alma, de zoon van Alma, om vergeving en hij riep in zijn hart: „O, Jezus, Gij Zone Gods, wees mij genadig!” Tenslotte werd Alma's lijden vervangen door een gevoel van uiterste vreugde, toen hij beseftte dat hem vergiffenis was geschonken. Hij wist dat de Heiland hem liefhad, en een gevoel van overweldigende liefde voor de Heer vervulde zijn gehele ziel. Hij bezat een machtig getuigenis van de waarheden die hem waren geleerd.

De jonge Alma stond op van zijn bed en begon tot de mensen te spreken. Het moet heerlijk voor zijn vader zijn geweest om hem te horen zeggen: „Ik heb mij van mijn zonden bekeerd, en ik ben door de Heer verlost.” Hij gaf zijn getuigenis aan de mensen en zei dat hij Jezus vroeger wel had verworpen, maar dat hij nu wist dat Jezus de Zoon van God en de Verlosser van de wereld was.

Alma, de zoon van Alma, en de zonen van Mosiah gingen een heel ander leven leiden. In plaats van te proberen de kerk te vernietigen, reisden zij door het hele land om het kwaad dat zij hadden aangericht weer goed te maken. Overal waar zij heengingen gaven zij hun zonden toe en vertelden zij van hun bekering. Zij legden de Schriften en de profetieën uit. Hun getuigenis was sterk en veel mensen geloofden hen. Anderen werden boos wanneer zij Alma en zijn vrienden het evangelie hoorden verkondigen, maar zij werden hierdoor niet ontmoedigd. Zij wisten dat zij tot een kennis van de waarheid waren gekomen en zij wilden deze met iedereen delen. Zij wilden dat iedereen zou voelen hoe heerlijk het is om rechtvaardig te leven. □

[Dit verhaal staat in Mosiah 26–28 en Alma 36.]



13 ENOS



14 MOSIAH



15 ABISH



1 LEHI



2 NEPHI



3 SARIAH



4 ALMA



5 ETHER



6 ALMA DE JONGE



12 MORMON



11 SAMUËL DE LAMANIET



10 BROEDER VAN JARED



9 BENJAMIN



8 MORONI



7 HELAMAN

# OPMERKELIJKE MENSEN IN HET BOEK VAN MORMON

Antwoorden: (1) k, (2) n, (3) g, (4) c, (5) m, (6) l, (7) a, (8) h, (9) d, (10) f, (11) l, (12) e, (13) b, (14) f, (15) o.

**K**ijk welke beschrijving bij welke naam hoort.

- Leider van tweeduizend jonge krijgers
  - Ging het bos in om te jagen en bad een hele dag en een nacht om vergeving
  - Bad dat zijn zoon zich zou bekeren
  - Rechtvaardige koning die zijn volk vanaf een toren toesprak
- Vatte de platen samen waaruit het Boek van Mormon werd samengesteld
  - Vroeg de Heer zestien stenen lichtgevend te maken om licht te hebben in de boten die de oceaan zouden oversteken
  - De vrouw van Lehi, die twee zoons kreeg in de wildernis
  - Laatste schrijver in het Boek van Mormon
  - Profeteerde over de komst van Christus vanaf de stadsmuur
  - Had vier zoons die zich bekeerden en grote zendingen werden
- Kreeg de opdracht van de Heer Jeruzalem te verlaten en zijn gezin mee te nemen naar het land van belofte
  - Zag een engel, kon niet meer bewegen of praten, bekeerde zich en verkondigde het evangelie
  - Woonde in een grot en hield de kroniek bij
  - Verkreeg de koperen platen van Laban
  - Lamanitische bekeerlinge, dienstvaagd van Lamoni

## DE KOPEREN PLATEN

DE KOPEREN PLATEN  
De koperen platen  
bevatten de geschriften  
van Mozes en andere  
vroegere profeten, samen  
met de geslachtslijst van  
de voorvaders van Lehi.

## DE GROTE PLATEN VAN NEPHI

DE GROTE PLATEN  
VAN NEPHI  
De grote platen van  
Nephi werden begonnen  
door Nephi kort nadat  
Lehi met zijn gezin  
wegtrok uit Jeruzalem.  
Aanvankelijk bevatten zij  
voor het grootste deel  
een dagelijkse geschiedenis  
van Lehi en zijn  
nakomelingen, maar later  
werden er ook zaken  
van geestelijk belang in  
opgetekend.

## DE KLEINE PLATEN VAN NEPHI

DE KLEINE PLATEN  
VAN NEPHI  
De kleine platen van  
Nephi, die door Nephi  
zijn geschreven, bevatten  
de godsdienstige  
geschiedenis van het  
Nephitische volk.

## HET BOEK VAN MORMON

# ACTIVITEIT MET HET BOEK VAN MORMON

Het Boek van Mormon is vertaald vanuit vijf verschillende stellen platen: de koperen platen, de grote platen van Nephi, de kleine platen van Nephi, de platen van Ether en de platen van Mormon. Je kunt een model van deze platen maken om je eraan te herinneren waaruit het Boek van Mormon is vertaald.

1. Lijm de bladzijde op dun karton.
2. Knip de platen en de beschrijvingen uit langs de stippellijnen.
3. Maak gaatjes op de aangegeven plaatsen en maak alles vast met draad of ringetjes.

## DE PLATEN VAN ETHER

DE PLATEN VAN ETHER  
De platen van Ether  
bevatten de geschiedenis  
van de Jaredieten. Deze  
platen zijn door het volk  
van Limhi gevonden in  
de dagen van koning  
Noach.

## DE PLATEN VAN MORMON

DE PLATEN  
VAN MORMON  
De platen van Mor-  
mon zijn begonnen door  
Mormon en bevatten zijn  
opmerkingen, zijn  
samenvatting van de  
boeken die op de grote  
platen van Nephi zijn  
geschreven en een  
voortzetting van de ge-  
schiedenis van het volk  
door hemzelf en door zijn  
zoon Moroni. Joseph  
Smith ontving deze pla-  
ten van de engel Moroni.

Juanito deed een poging om het vuil van zijn gescheurde overhemd af te veegen. „Waarom moest ik nou toch weer boos worden?” mompelde hij in zichzelf.

Terwijl hij het pad afliep kreeg hij zijn moeder en zijn zuster in 't oog, die in de moestuin achter het huis bezig waren groenten te oogsten. Vlakbij, op de bank onder een sinaasappelboom, was zijn grootmoeder druk bezig met haar *nanduti* (kantwerk).

„*Hola, Juanito!*” riep zijn moeder terwijl zij met een mand vol groente naar het huis toe liep. „Waarom ben je vandaag zo laat?”

„Het spijt me, *Mamá*, ik zal m'n best doen nooit meer te laat te zijn,” antwoordde Juanito. Hij maakte zich zo snel mogelijk uit de voeten en wilde het huis in hollen om zich te verkleeden voordat zij zijn vuile, gescheurde overhemd in de gaten kreeg.

„O, Juanito, je hebt weer gevochten!” mopperde zijn moeder toen zij zijn opgezwollen wang zag.

„Wanneer zul je toch eens leren dat vechten niet de manier is om je problemen op te lossen? Kom mee naar binnen, dan doe ik er wat zelf op en kun je me vertellen hoe het deze keer is gebeurd.”

„We waren na school aan 't voetballen,” begon Juanito, „toen er wat grotere jongens langskwamen, die iedereen uit het spel begonnen te duwen. Carlos en Pablo gingen weg, maar ik wilde geen lafaard zijn. Iedere keer dat ze me omver duwden, stond ik weer op. Maar op een keer, toen de bal niet eens bij mij in de buurt was, liet Roberto me struikelen en viel ik in de modder.

„Ach, Juanito, wat ellendig,” zuchtte zijn moeder.

„Hij stond me uit te lachen en allerlei scheldnamen naar m'n hoofd te slingeren, en voor ik 't wist had ik 'm een klap gegeven. Toen kreeg ik de hele bende achter me aan,” legde Juanito uit.

*Mamá fronste haar voorhoofd terwijl ze de zalf op Juanito's gezicht smeerde. „Ziezo,” zei ze na een poosje. „Ik ben klaar. Maar Juanito, ik wil dat je me belooft niet meer te vechten. Vechten is niet de manier om een probleem op te lossen.”*

„Ik zal m'n best doen, *Mamá*, maar het zal niet makkelijk zijn,” antwoordde Juanito bedeesd.

Kort daarop schonken de leden van het gezin al hun aandacht aan het klaarmaken van de groenten die de volgende ochtend naar de markt moesten gaan. Onder het werk dacht Juanito aan *Senor Benet*, de dorpsbakker, die hem had gevraagd zijn brood voor hem te verkopen op de markt.

De volgende ochtend vroeg deed Juanito schone witte kleren aan. Hij kamde zijn haar en ging vlug naar de winkel van *Senor Benet*. De broden in de grote mand waren nog warm en verspreidden een heerlijk licht.

„Ik weet dat je succes zult hebben, Juanito,” zei *Senor Benet*.

„Dank u wel,” antwoordde Juanito. „U ziet me vanavond terug met een lege mand,” riep hij terwijl hij zijn familie achterna rende.

Toen zij op de plaza aankwamen, waren de marktlieden bezig hun stalletjes in te richten, maar Juanito

# JUANITO VINDT EEN

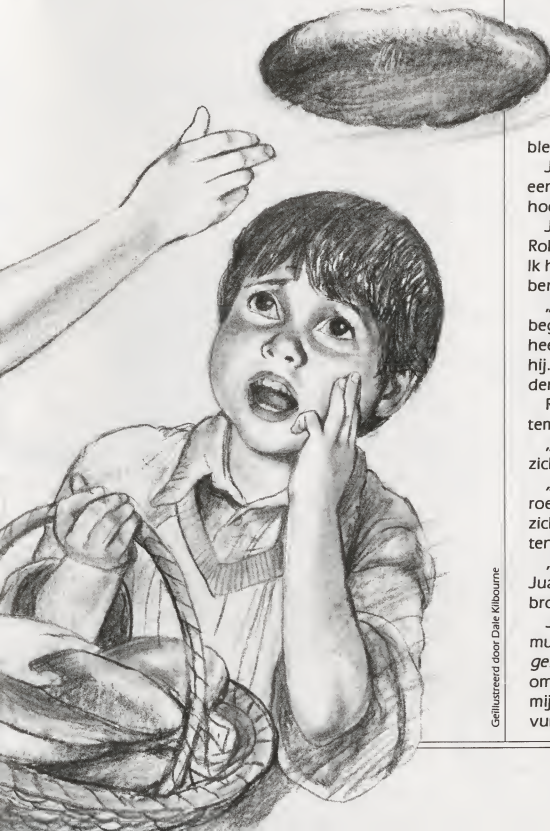


besloot dat hij meer zou verkopen als hij zich gewoon onder de mensen begaf.

„Pan del dia (Vers brood)! Pan del dia! riep hij steeds. Tegen de tijd dat de zon hoog in de lucht stond, had hij haast de helft van de broden verkocht.

# TO N MANIER

Carol S. Lemon



„Oef, wat is het warm”, dacht Juanito, terwijl hij zijn voorhoofd afdroogde. „Ik ga maar eens even uitrusten in de schaduw.”

„Hola, Juanito!” riep een stem uit de menigte. „Wat doe je en wat heb je daar in je mand?”

Juanito keek regelrecht in het gezicht van Roberto. „Ik verkoop deze broden voor *Senior Benet*,” antwoordde Juanito.

„Brood? Noem je dat brood?” vroeg Roberto terwijl hij een van de ronde platte broden uit de mand nam. „Het ziet er helemaal niet uit als brood. Kijk eens hoe het als een vogel door de lucht vliegt!”

Met een snelle beweging van zijn pols liet Roberto het brood inderdaad door de lucht vliegen.

„Hou opl” riep Juanito. „Dat mag je niet doen!” Roberto lachte zo hard dat hij hem niet hoorde. Hij pakte nog een brood en wierp ook dat in de lucht.

Met gebalde vuisten liep Juanito op hem af. Maar op dat moment was het alsof hij zijn moeder weer hoorde zeggen: „Vechten is niet de manier om een probleem op te lossen.”

Toen Roberto zijn hand uitstrekte om nog een brood te pakken, hield Juanito even stil, waarna hij een stap achteruit deed en begon te lachen. Hij begon zachtjes, maar zijn gelach werd allengs harder, totdat de mensen in de buurt bleven staan om te kijken naar e aan de hand was.

Juanito keek hen aan en riep: „Kijk deze Roberto eens! Hij koopt brood om het weg te gooien. Kijk eens hoe hij dat doet.”

Juanito pakte een brood uit de mand en gaf het aan Roberto. „Ga je gang! Gooi er maar zoveel als je wilt. Ik hou de tel wel bij, dan kun je me betalen als je klaar bent.

„Betalen?” mompelde Roberto. „Ik betaal niks . . .” begon hij. Maar toen zag hij alle mensen die om hen heen waren gaan staan. „Uh, ja, natuurlijk,” stotterde hij. „Laat eens zien – ik ben je het geld voor drie broden schuldig.”

Roberto stak zijn hand in zijn zak en haalde zijn portemonnee tevoorschijn.

„Hier heb je je geld,” zei hij nors. Toen keerde hij zich om en verdween in de menigte.

„Pan del dia! Pan del dia!” begon Juanito weer te roepen. Weldra was al het brood op en voegde hij zich bij zijn vader en zijn moeder die stonden te wachten om naar huis te gaan.

„Wat een prima verkoper,” zei *Senior Benet* toen Juanito hem het geld gaf. „Voortaan mag je al mijn brood op de markt verkopen.”

Juanito floot terwijl hij het pad afrende en de muntstukken in zijn zak hoorde rinkelen. „Mamá had gelijk,” zei hij bij zichzelf. „Vechten is niet de manier om een probleem op te lossen – vooral wanneer ik mijn hoofd het werk kan laten doen in plaats van mijn vuisten!” □

BLADZIJDE  
OM TE  
KLEUREN



# DE STER

**Ja,  
ik wil  
een  
abonnement**

Bij deze wil ik mij graag t/m december 1988 abonneren op

## DE STER

Na ontvangst van de acceptgiro zal ik het abonnementsgeld voor een half jaar (NLG 14,-/BEF 255,-) aan u overmaken.

STER-abonnementen worden per kalenderjaar geadmineistreerd.  
Eventuele opzeggingen dienen uiterlijk drie maanden voor de vervaldatum schriftelijk te worden opgegeven.

Adres van ontvanger:

Naam: \_\_\_\_\_

Adres: \_\_\_\_\_

Postcode/Woonplaats: \_\_\_\_\_



**En  
geef  
een  
goede  
gave**

## GESCHENKABONNEMENT

Bij deze wil ik graag t/m december 1988 een abonnement op

## DE STER

cadeau doen aan: Naam: \_\_\_\_\_

Adres: \_\_\_\_\_

Postcode/Woonplaats: \_\_\_\_\_

Na ontvangst van de acceptgiro zal ik het abonnementsgeld voor een half jaar (NLG 14,-/BEF 255,-) aan u overmaken.

STER-abonnementen worden per kalenderjaar geadmineistreerd.  
Eventuele opzeggingen dienen uiterlijk drie maanden voor de vervaldatum schriftelijk te worden opgegeven.

Bij het geschenkabonnement wil ik graag de volgende mededeling voegen:

\_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_

# DE STER

Afzender:

---

---

---

---

**Unitnummer vermelden!**

---

Plak  
hier een  
postzegel

Kerkelijk vertaalbureau

Postbus 224

NL-3430 AE NIEUWEGEIN

Afzender:

---

---

---

---

**Unitnummer vermelden!**

---

Plak  
hier een  
postzegel

Kerkelijk vertaalbureau

Postbus 224

NL-3430 AE NIEUWEGEIN



**Abonneer  
u  
nu!**

## Boek van Mormon aan Zoeloe-leider gepresenteerd

Onlangs is er een vertaling van het Boek van Mormon gereedgekomen voor de ongeveer zeven miljoen Zoeloes in de Zuidafrikaanse provincie Natal. Kort na de publikatie hiervan reisde ouderling Spencer H. Osborn, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en raadgever in het presidium van het Gebied Britse Eilanden/Afrika, naar Ulundi, hoofdstad van Natal, om aan Zoeloeleider dr. Mangosuthu G. Buthelezi een door president Ezra Taft Benson gesigneerd exemplaar te presenteren. Dr. Buthelezi waardeerde deze geste ten zeerste en zei dat het boek "een schat voor mijn volk" zou zijn. "Ik bid dat deze vertaling in het Zoeloe van het Boek van Mormon de liefde van Christus in het hart en de gedachten van het volk zal brengen. Deze vertaling is na veel gebed en zorgvuldig werk tot stand gekomen, en ik voel mij zeer vereerd een gesigneerd exemplaar te hebben ontvangen."

## HLD-scouting 75 jaar

In het jaar 1913 begon de kerk in Amerika scouting officieel te sponsoren. Nu, 75 jaar later, telt het scoutingprogramma van de kerk meer dan 312.000 ingeschreven jongens en bijna 23.000 patrouilles en troepen. Ouderling Vaughn J. Featherstone, algemeen president van de jongemannenorganisatie, zegt: "Ongeveer 12% van alle scouts ter wereld zijn HLD-scouts, en 20% van alle scout-units gaan uit van de kerk." Op 14 februari j.l. is in de Tabernakel in Salt Lake City een haardvuuravond gehouden ter herdenking van het feit dat de kerk nu 75 jaar officieel bij de scouting betrokken is. Gast op deze haardvuuravond was Charles Pigott, president van de 'Boy Scouts of America'.

## Historisch weekend in Peru

Zelfs voor een kerk waarin het splitsen en vormen van ringen aan de orde van de dag is, was het weekend van 30 en 31 januari een historische gebeurtenis: uit de elf ringen in de stad Lima (Peru) werden er zeven nieuwe bijgevormd, waardoor het totaal aantal ringen in die stad op achttien kwam. Tijdens een 28-uur-durende marathon werden er veertien nieuwe ring-presidiums geroepen, hield ouderling M. Russell Ballard zes toespraken van veertig minuten en werden ruim 10.500 leden geïnstrueerd en geïnspireerd. Om alle conferenties

mee te kunnen maken, moest ouderling Ballard zich soms halverwege de ene conferentie excuseren zodat hij acht tot twaalf kilometer verderop de volgende kon openen. Toch was het geen record-weekend voor de kerk in Midden-Amerika: op 7-9 november 1975 formeerde ouderling Howard W. Hunter van de Raad der Twaalf vijftien nieuwe ringen uit de vijf bestaande ringen in Mexico-Stad. Deze stad heeft momenteel de meeste ringen (22) in één stad buiten de Verenigde Staten. Lima is met achttien een goede tweede.

## JMJV-dag District Antwerpen

Op 30 januari j.l. werd er in Sint-Niklaas in het District Antwerpen een dag voor alle jongemannen en jonge vrouwen georganiseerd. Ook de ouders waren uitgenodigd om nader kennis te maken met het MJJV-programma. De dag begon met ontspannende activiteiten zoals volksdansen, schminken en scouting. Na een maaltijd werden er door de respectieve presidiums uiteenzettingen gegeven over de JM-

en JV-organisaties. Het jonge-vrouwen-presidium bracht ook hulde aan zuster Linda Buysse, die jarenlang de jonge vrouwen in het district leidde. Het jonge-vrouwenembleem en een bos bloemen waren kleine maar veel-betekende attenties voor het goede werk van deze gewaardeerde zuster. Een zeer geslaagde dag, hoewel het jammer was dat niet iedereen het tweede gedeelte kon bijwonen.

## TRIANGEL '89

Voor volgend jaar staat er voor de Nederlandse scouts een scouting-evenement van de bovenste plank op het programma. Van 27 juli - 4 augustus 1989 zal het internationale scoutkamp van de kerk TRIANGEL '89 gehouden worden. Gezien het succes van de internationale kampen van de laatste jaren worden alle scouts en scoutleiders alvast aangemoedigd om deelneming aan dat kamp in het programma voor 1989 op te nemen. Nadere informatie zal via de priesterschapsleiders verspreid worden.

## Aleenstaandenkamp 1988

Het alleenstaandenkamp 1988, dat van 6-13 augustus in Vierhouten gehouden wordt, is voor alleenstaanden van dertig jaar en ouder en kinderen tot twaalf jaar; andere leeftijden na overleg. Kosten f 180,-; kinderen gereduceerd tarief. Bedrag storten op girorekening 35.32.618 of ABN-rekening 54.55.98.885 t.n.v. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, inzake Kamp '88. Informatie: Janna Kats, Kadeneterkamp 31, 8014 CC Zwolle, tel. 038-651519.

## De zendelingenpagina's

*In deze zendelingenpagina's een verslag van zuster Esther de Haan uit de Gemeente Lelystad, die momenteel in het Zendingsgebied Coventry Engeland werkt, en ouderling Martin Tenthof van Noorden uit de Wijk Utrecht, nu werkzaam in het Zendingsgebied Cagayan de Oro Filippijnen.*

### Esther de Haan

Op zending gaan is de beste beslissing die ik ooit genomen heb. Het was een moeilijke beslissing, want ik dacht dat ik de tegenslagen, de vermoeidheid en de "moeilijk" collega's nooit zou aankunnen. Ik verdrong de gedachte aan een zending altijd met het idee dat ik als meisje een andere roeping had: trouwen en een gezin grootbrengen. Nu kan ik me geen betere manier indenken om je voor te bereiden op een gezin dan een zending te vervullen. En ja, ik moet tegenslagen verwerken en ik ben altijd moe en het is soms moeilijk met een collega op te schieten. Maar hebben moeders niet hetzelfde? Tegenslagen, vermoeidheid en problemen in het gezin? Achttien maanden op zending is de beste investering voor de rest van je leven. Mijn zending begon goed: In drieëneenhalve week hadden we een jong echtpaar gedoopt. Eerst wilden ze ons niet te woord staan, maar even later haalden ze ons toch binnen. Na de eerste les waren ze zo enthousiast dat ze het Boek van Mormon begonnen te verslinden. Ze wilden alles weten. Stoppen met roken was geen probleem, tiende en andere gaven wilden ze graag betalen, hoewel ze erg arm zijn. Na drieëneenhalve week waren ze klaar om gedoopt te worden. We leven voor die doopdiensten. Het gevoel dat je hebt als je iemand gedoopt ziet worden die jij onderwezen hebt is onbeschrijflijk. Je hart springt zowat uit elkaar van blijdschap en dankbaarheid. Helaas ben je niet altijd even succesvol. Je onderwijst mensen en je weet hoezeer het evangelie hen kan helpen, en dan krijg je ineens te horen



*Zuster De Haan (2e van rechts) met collega en dopelinge.*

dat je niet terug hoeft te komen. Op zo'n moment breekt je hart en doe je van alles om hen tot andere gedachten te brengen. Hun besluit staat echter vast, en dan voel je je afschuwelijk en machteloos. Maar dan is het uithuilen en verder gaan, want je moet op pad om nieuwe mensen te vinden. Hier op zending heb ik geleerd hoe belangrijk de leden zijn in het zendingswerk. Wij hebben broeders en zusters nodig die onze onderzoekers verwelkomen in de kerk, die hun vriend willen zijn. Ik heb ook een groot getuigenis van huisonderwijs en huisbezoek. De huisonderwijzers en huisbezoeksters nemen de taak over van de zendelingen. De kans is heel groot dat als er geen huisonderwijzers

en huisbezoeksters klaar staan, de nieuwe leden wegvallen als de zendelingen overgeplaatst worden. Ze voelen dan ineens zo'n leegte en zijn (nog) niet sterk genoeg om door te zetten. Is dat niet verschrikkelijk? Zou u medeplichtig willen zijn? Ik ben er trots op zending te zijn. Er is geen grotere vreugde dan die van een zending die een leven door het evangelie ziet veranderen. Ik zal het erg vinden om straks, als ik weer thuis ben, mijn naamplaatje niet meer te kunnen te dragen, maar ik hoop dat men dan aan mij zal kunnen zien wat ik vertegenwoordig zonder dat ik dat plaatje draag.

*Zuster Esther de Haan*

## Martin Tenthof van Noorden

Ongeveer half juli 1985 kreeg ik voor het eerst een sterk gevoel over de waarheid van het evangelie. Dit kwam doordat ik als raadgever in het quorum-presidium ouderlingen van de Wijk Utrecht het evangelie veel bestudeerde. In dat quorum heb ik veel geleerd over het evangelie en het was daar dat ik het verlangen voelde om mijn kennis van het evangelie met mijn naasten te delen. Een verlangen dat ik voor die tijd nooit gehad had. Op dat moment werd het evangelie iets levends voor mij. Ik beseftte dat je die kennis in praktijk moest brengen en moest delen met hen die nog niets over het evangelie weten.

Een half jaar later begon ik mij bewust op mijn zending voor te bereiden en in mei 1986 ontving ik mijn oproep. Ik werd geroepen naar het Zendingsgebied Davao Filippijnen. (Deze zending is op 18 januari j.l. gesplitst en ik zit nu in het Zendingsgebied Cagayan de Oro Filippijnen.)

En toen kwam de dag van vertrek. Er stonden eerst drie weken in de 'MTC' in Provo (Utah) op het programma. Zodra je de 'MTC' binnenloopt voel je dat er iets bijzonders aan de gang is, iets wat niet van de wereld is. Daar was het dat iedereen de titel 'elder' (ouderling) ging gebruiken, iets waar ik wel aan moest wennen. Ik heb vele goede ervaringen gehad op de 'MTC', maar de beste was wel toen ik op een gegeven moment Mark Brouwer, ook uit Utrecht, als collega kreeg. We hebben een geweldige tijd samen gehad. Ik heb op de 'MTC' veel vrienden gemaakt van vele verschillende nationaliteiten. De eerste maand in het zendingsveld was heel moeilijk en moest ik me echt aanpassen. Vooral de hitte was en is een lijdensweg. Maar de natuur op de Filippijnen is wel schitterend, met mooie kokospalmen en ruige wildernissen. De mensen zijn voornamelijk aangewezen op wat het

land biedt. Veel eten komt rechtstreeks van het land of uit het water. Vrijwel alle maaltijden bestaan uit rijst, vis en groenten.

De mensen hier zijn heel arm maar bijzonder gastvrij en liefdevol voor iedereen. Waar je ook komt, de mensen zijn gewillig om je te ontvangen en bidden je vaak wat te eten aan, hoe arm ze ook zijn. Het is ook regelmatig voorgekomen dat we onze onderzoekers bij kaarslicht onderwezen, zittend op de vloer. Het is waarschijnlijk door hun omstandigheden dat de mensen hier zo nederig en liefdevol zijn.

Men staat hier erg open voor het evangelie. Het geloof in Jezus Christus is erg sterk en je ziet overal afbeeldingen van Hem. Godsdienst betekent veel voor de mensen en ze zijn altijd gretig om meer te leren. Daarom hoeven we hier nauwelijks langs de deuren te gaan. Wij worden aan het werk gehouden door de leden; zij bereiden hun vrienden voor op de lessen die wij onderwijzen.

Mijn getuigenis is hier in het zendingsveld enorm gesterkt. Ik heb veel nieuwe dingen geleerd en ben dankbaar dat ik als zendeling in de Filippijnen mag dienen. Door mijn zending heb ik het verlangen om de rest van mijn leven ernaar te streven een waardig dienaar van onze Heer te zijn. Ik heb er geen moment spijt van gehad dat ik op zending ben gegaan. Ik weet dat Jezus Christus de Eniggeboren Zoon van God is. Hij is onze Verlosser. Joseph Smith was een profet van God en ook in deze tijd ontvangen we raad van onze Hemelse Vader door een hedendaagse profet, president Ezra Taft Benson. Ik heb totaal geen twijfels over de waarheid van het evangelie. Ik ben dankbaar voor de Schriften en moedig u allen aan deze te bestuderen. Moge de Heer u zegenen.



Ouderling Tenthof van Noorden (2e van rechts) met collega en dopenlingen in Cabadabaram.

Ouderling Martin Tenthof van Noorden

## Zendingswerk

*In het zendingsveld*

José Cadillo Albarnoz  
Zendingsgebied Amsterdam Nederland  
Laarderweg 128  
1402 BM BUSSUM  
Nederland

Ronny van de Berge  
England Manchester Mission  
Paul House, Stockport Road  
Timperley, Altrincham  
Cheshire, WA15 7UP  
England

Daniël Beijerling  
England London South Mission  
484 London Road  
Mitcham, Surrey CR4 4ED  
England

Tineke van der Bijl  
England Leeds Mission  
Technocentre Station Road  
Horsforth, Leeds  
Yorkshire LS18 5 BJ  
England

Joep Boom  
England Leeds Mission  
Technocentre Station Road  
Horsforth, Leeds  
Yorkshire LS18 5 BJ  
England

Martin Brockzitter  
England London South Mission  
484 London Road  
Mitcham, Surrey CR4 4ED  
England

Ruud den Brouwer  
New York New York Mission  
55 Northern Blv, suite 206  
Great Neck, New York 11021  
U.S.A.

Mark Brouwer  
Florida Lauderdale Mission  
1825 N.E. 45th Street, Suite A  
Fort Lauderdale, Florida 33308  
U.S.A.

Br. en zr. A. van Dam  
Im Rosengarten 25a  
6368 Bad Vilbel  
West-Duitsland

Erwin Decker  
England London South Mission  
484 London Road  
Mitcham, Surrey CR 44ED  
England

Hans Donkers  
England London Mission  
64-68 Exhibition Road  
London SW 7 2PA  
England

Mauricio Fuenzalida  
Mission Belge de Bruxelles  
Brand Whitlock Blv 87  
1040 Brussel  
België

Liesbeth Gout  
England Leeds Mission  
Technocentre Station Road  
Horsforth, Leeds  
Yorkshire LS18 5 BJ  
England

Esther de Haan  
England Coventry Mission  
4 Copthall House, Station Square  
Coventry  
West Midland CV1 2PP  
England

Michael Jansen  
England Bristol Mission  
Southfield House, 2 Southfield Road  
Westbury on Trym  
Bristol BS9 3BH  
England

Hans Jobst  
Canada Toronto Mission  
338 Queen Street, suite 214  
Brampton  
Ontario L6V 1C5  
Canada

Katrien Lombaert  
Mission Suisse de Genève  
Chemin William-Barby 8  
CH-1292 Chambesy (GE)  
Zwitserland

Wim Methorst  
Michigan Dearborn Mission  
33505 State Street, suite 101  
Farmington, Michigan 48024  
U.S.A.

Herman Michèly  
Florida Tampa Mission  
P.O. Box 151685  
Tampa, Florida 33684  
U.S.A.

Paul Muntinga  
Idaho Boise Mission  
2710 Sunrise Rim, suite 220  
Boise, Idaho 83705  
U.S.A.

Frank Oddens  
England Bristol Mission  
Southfield House, 2 Southfield Road  
Westbury on Trym  
Bristol BS9 3BH  
England

Martin Tenthof van Noorden  
Philippines Cagayan de Oro Mission  
c/o State Investment, 3rd floor  
Cagayan de Oro City  
Filippijnen

*Indien er een adres ontbreekt  
cq. verkeerd vermeld staat,  
a.u.b. bericht aan het  
Kerkelijk vertaalbureau,  
postbus 224, 3430 AE  
Nieuwegein, Nederland*



# HET BINNENSTE VAN DE SCHOTEL REINIGEN

## HET BEKERINGSPROCES

Larry Tippets

Wanneer ik in de Schriften lees, denk ik vaak aan de krachtige boodschap van de apostel Petrus, die heeft gezegd: „Want het is nu de tijd, dat het oordeel begint bij het huis Gods“ (1 Petr. 4:17). In deze tijd heeft de Heer gezegd: „Snel komt wraak over de inwoners der aarde . . . En bij *Mijn huis* zal het beginnen.“ (LV 112:24–25; cursivering toegevoegd.) Wat voor oordelen heeft de Heer voor ogen? Waarom zeg-

gen de Schriften dat de reiniging bij de kerk zal beginnen in plaats van bij de goddelozen?

De Schriften openbaren dat de Heer zijn grootste toorn en veroordeling bewaart voor hen die uiterlijk gelovig lijken, maar die innerlijk goddeloos zijn. Jezus zei tot de joodse godsdienstige leiders: „Reinig eerst de inhoud van de beker . . . want gij gelijkt op gewitte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van

binnen vol zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid" (Matt. 23:26–27). Evenzo schreef de grote leider uit het Boek van Mormon, Moroni: „God heeft gezegd, dat eerst het binnenste van de schotel moet worden gereinigd" (Alma 60:23).

President Ezra Taft Benson liet er geen twijfel over bestaan, dat deze waarschuwingen betrekking op ons hebben. Hij verklaarde: „Alles is niet wel in Zion . . . Wij moeten het binnenste van de schotel reinigen, eerst onszelf, dan ons gezin en tenslotte de kerk." (De Ster, nummer 6, 1986.)

President Benson heeft duidelijk gesteld dat het reinigen van het binnenste van de schotel bekering vereist: „Mijn geliefde broeders en zusters, naarmate wij het binnenste van de schotel reinigen, zullen er veranderingen in ons persoonlijke leven moeten plaatsvinden, alsook in ons gezin en in de kerk. De hoogmoedigen veranderen zich niet, maar verdedigen hun positie door rationalisatie. Bekering betekent verandering en alleen een nederig persoon kan zich veranderen. Maar we kunnen het doen." (De Ster, nummer 6, 1986.)

Ook wees hij drie gebieden aan die reiniging behoeven:

1. *Seksuele onreinheid*, die hij „de kwellende plaag van deze generatie" noemde. De profeet Joseph Smith noemde het „meer dan wat ook, de oorzaak van vele verledingen, geselingen en moeilijkheden". (De Ster, nummer 6, 1986; *Journal of Discourses*, deel 8, blz. 55.)

2. *Veronachtzaming van de Schriften*, in het bijzonder het Boek van Mormon. Deze veronachtzaming heeft de kerk „onder veroordeling" gebracht en was de reden voor „een vloek en een oordeel over de kinderen van Zion". (De Ster, nummer 6, 1986; LV 84:57–58.)

3. *Hoogmoed, of tegen elke prijs succesvol te willen zijn*. President Benson karakteriseert het als „onze wil in tegenstelling tot die van God". (De Ster, nummer 6, 1986.)

Als wij het binnenste van de schotel willen reinigen, moeten we ons eerst eens goed onder de loep nemen. Het is een menselijk trekje bij anderen zwakheden te zien terwijl we bij onszelf soortgelijke of ernstigere zwakheden over het hoofd zien. Vaak zien we onze eigen zwakheden niet noch willen we ze toegeven, zelfs niet als onze geliefden ons erop attenderen. Misschien is dit waar de Heer aan dacht toen Hij sprak over hen die ogen hebben maar niet zien en oren hebben maar niet horen (zie Marc. 8:18).

Maar onze zwakheden hoeven ons niet tot wanhoop te brengen. President Heber J. Grant heeft geschreven: „Ik geloof niet dat er iemand is die geheel naar zijn idealen leeft, maar als wij er zo goed mogelijk naar streven, ervoor werken, en blijven proberen ons elke dag te verbeteren, dan doen we onze plicht. Als wij onze tekortkomingen proberen te corrigeren, als we zo leven dat wij God om licht, om kennis, om intelligentie, en bovenal om zijn Geest kunnen vragen opdat wij onze zwakheden kunnen overwinnen, dan, zeg ik u, bevinden wij ons op het enge en smalle pad dat naar het eeuwige leven leidt." (*Gospel Standards*, blz. 184–185.)

Hoe kunnen we het binnenste van onze schotel reinigen? De Heer heeft ons een manier aan de hand gedaan. Op zekere dag bespraken we in een instituutsklas die ik onderwees hoe de cursisten hun gevoel voor eigenwaarde konden vergroten door hun sterke punten op een rijtje te zetten. Een van de cursisten operde een unieke manier waarop wij onszelf kunnen verbeteren. Hij citeerde Ether 12:27, waarin de Heer zegt: „Als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden."

In ons streven onszelf te evalueren en gebieden te vinden waarop we ons moeten bekeren ofwel verbeteren, kunnen we anderen die we vertrouwen, vragen hoe we vooruitgang kunnen maken. Mijn cursist legde uit dat we ook de Heer in nederig gebed kunnen vragen onze zwakheden te openbaren en ons te helpen deze om te werken tot sterke punten.

Wanneer de oprechte discipel van Christus zich bewust wordt van zijn zwakheden, zal hij voor zichzelf een koers uitstippelen die tot verbetering leidt. Die raad gaf ook president Kimball. (Zie *Het wonder der vergeving*, blz. 245–248.) Een dergelijke koers kan bij tijden pijnlijk zijn en de hulp van anderen vergen. Maar het bekeringsproces is essentieel voor zaligheid en eeuwig leven – en het is veruit gemakkelijker dan de onvrijwillige reiniging die de Heer ons, als wij ons niet bekeren, in de toekomst zal opleggen.

Naarmate wij ons bekeren en ons verbeteren, zien wij duidelijker hoe wij ons als gezin kunnen verbeteren en hoe wij doelen kunnen stellen die onze gedachten en ons thuis zullen reinigen, tot een groter begrip

van de Schriften zullen leiden en zullen afrekenen met hoogmoed. Daarna kunnen we dezelfde procedure volgen in onze quorums, organisaties en klassen om onze wijken, ringen en gemeenschappen te sterken.

Eén manier van doelen stellen is de gebieden op te schrijven die verbetering behoeven, om daarna op elk gebied een doel te stellen. Hier volgen enkele voorbeelden:

Bekering is een belangrijk thema in de Schriften. Het is noodzakelijk, willen wij de problemen van deze laatste dagen aankunnen. Wij behoren zedelijk rein te zijn om de inspiratie van de Heer te kunnen ontvangen. We behoren de Schriften nauwgezet te bestuderen om de wereldse leringen van deze tijd te ontmaskeren. En we behoren nederigheid te ontwikkelen om zelfzucht te overwinnen.

Het is een hele geruuststelling dat we een profet

hebben, president Benson, die ons wijst op aspecten van ons leven die verbetering behoeven.

Ik heb de profeten altijd al gesteund, ten dele omdat ik een persoonlijk getuigenis heb ontvangen dat elk van hen door God is geroepen. Dat persoonlijk getuigenis wat betreft president Benson kwam op zaterdagmorgen, 5 april 1986, terwijl ik met mijn gezin naar de eerste bijeenkomst van de algemene conferentie keek. Terwijl president Benson zijn toespraak besloot, dacht ik: De Heer heeft waarlijk tot de heiligen der laatste dagen gesproken. Het is nu aan ons om te luisteren en gehoorzamen – om het binnenste van de schotel te reinigen! □

*Larry Tippets is leraar aan het Salt Lake Institute of Religion in Salt Lake City. Hij geeft de cursus Evangelieleer in de Wijk Granite 1 van de Ring Granite View Sandy Utah.*

	Zelf	Gezin	Kerk
SEKSUELE ONREINHEID	Mijn gedachten reinigen door geen ongepaste boeken te lezen of naar sensuele tv-programma's te kijken.	Zorgvuldig tv-programma's en films uitkiezen om de onzedelijke te vermijden.	De jongemannen in mijn lerarenquorum te sterken met een paar lessen over fatsoenlijk gedrag, fatsoenlijke taal en kleding.
VERONACHTZAMING VAN DE SCHRIFTEN	Dagelijks 10–30 minuten in de Schriften lezen, bijvoorbeeld 's avonds of tijdens de lunch, en mijn gevoelens daaromtrent in mijn dagboek schrijven.	's Zondags als gezin een uur in het Boek van Mormon lezen.	Een leesprogramma voor het quorum organiseren om schriftstudie aan te moedigen.
HOOGMOED	Mij meer openstellen voor de suggesties van mijn vrouw en kinderen hoe ik een betere vader kan zijn.	Met mijn gezin bespreken hoe wij ons vasten zinvoller kunnen maken en meer kunnen betekenen voor de behoeftigen.	Vriendschap sluiten met onze nieuwe, protestantse burens en hun het gevoel geven dat ze welkom zijn in de buurt en bij de activiteiten van de wijk.

# EEN VERHOORD GEBED

Artel Ricks

Toen ik nog jong was, een jaar of vijf, zes, zat ik met ons hele gezin (dat nogal groot was) aan tafel en luisterde naar hun gesprek over tiende. Ze vertelden me dat tiende een tiende deel is van alles wat we verdienen en dat zij die de Heer liefhebben dit aan de Heer betalen.

Na het eten pakte ik mijn spaarpot en rekende uit hoeveel ik de Heer schuldig was. Ik ging naar de enige kamer in huis met een slot, de badkamer, en daar knielde ik bij de badkuip. Met drie of vier muntjes op mijn uitgestrekte hand vroeg ik de Heer ze te aanvaarden – ik wist zeker dat Hij dat zou doen. Ik weet nog dat ik een tijdlang intens bad, maar toen het geld op mijn hand bleef liggen, was er geen jongetje op aarde dat zich meer verworpen voelde dan ik. De Heer had de tiende van mijn ouders en al mijn oudere broers

aanvaard. Waarom niet van mij? Toen ik van mijn knieën opstond voelde ik me zo onwaardig dat ik niemand kon vertellen wat er was gebeurd. Alleen de Heer wist het.

Een paar dagen later ging ik naar het jeugdwerk. De leerkracht zei dat ze het gevoel had om iets te bespreken dat niet in de les stond. Met verbazing luisterde ik terwijl zij uitlegde hoe we tiende betalen. Wat ik toen leerde was veel belangrijker dan te weten hoe je tiende betaalt: ik leerde dat de Heer van me hield en dat ik belangrijk voor Hem was.

Zo delicaat was de herinnering aan die gebeurtenis dat ik er meer dan dertig jaar lang niet over kon praten. Zelfs nu, zestig jaar later, vind ik het nog steeds moeilijk, zoniet onmogelijk, om die ervaring met anderen te delen zonder tranen in de ogen en een brok in de keel te krijgen. Het is jammer dat die geweldige leerkracht nooit geweten heeft dat de Heer door haar tot een kleine jongen sprak. □

# Zoek wetenschap door studie en geloof

Door samen als gezin het evangelie te leren,  
wordt er gebouwd aan een fundament van waardering en liefde.



# ZOEK WETENSCHAP

DOOR STUDIE EN GELOOF

HLD-ouders onderkennen hoe belangrijk het is de Schriften in het gezin te bestuderen. Het evangelie samen leren voert niet alleen tot de ontwikkeling van liefdevolle en waarderende gevoelens in het gezin, maar draagt ook bij aan de vorming van een fundament van waarheid waarop kinderen hun leven lang verder kunnen bouwen.

Helaas staan de meeste kinderen niet evenzeer te popelen om de Schriften te bestuderen als om televisie te kijken of met hun vriendjes te spelen. Maar daar kan verandering in worden gebracht. Met de nodige vastberadenheid en creatieve voorbereiding kunnen ouders het hele gezin enthousiast maken voor het bestuderen van de Schriften en elk lid van het gezin helpen er een gewoonte van te maken.

Een deel van die voorbereiding bestaat uit het zelf bestuderen van de Schriften. De beste manier om te onderwijzen is altijd geweest door voorbeeld, en ouders die regelmatig het evangelie bestuderen, beschikken over de macht van het voorbeeld om kracht bij te zetten aan hun raadgevingen. Natuurlijk is het niet altijd eenvoudig om tijd te vinden voor een regelmatig bestuderen van het evangelie. Het kan nodig zijn bepaalde keuzen op het gebied van onze activiteiten te herzien, zoals, bijvoorbeeld, hoeveel tijd wij besteden aan televisie kijken, of hoeveel kerkelijke, school- of maatschappelijke activiteiten wij redelijkerwijs aankunnen. Er kunnen zelfs grote veranderingen in het gezinsprogramma mee gemoeid zijn, waaronder vroeger opstaan.

Maar wat wij ook moeten doen om het bestuderen van het evangelie in ons leven te passen, al onze inspanningen zullen ruimschoots worden beloond. Het licht dat wij in ons eigen leven toelaten, zal zich weerspiegelen in het leven van onze kinderen.

## Vier sleutels voor het bestuderen van het evangelie in gezinsverband

1. *Zich verbinden.* Wanneer wij ons eenmaal ergens toe verbonden hebben, zal ons verlangen om te slagen de taak vergemakkelijken, of het nu een programma betreft om het lichaamsgewicht te doen afnemen, het

afronden van een opleiding of het regelmatige bestuderen van het evangelie. Bespreek als gezin verschillende manieren waarop de Schriften bestudeerd kunnen worden. Wanneer men het eens is over een bepaald plan, benader dan elk gezinslid om hem of haar zich ertoe te laten verbinden dat plan te volgen. Totdat u die folio's hebt, zullen uw inspanningen niet tot een volledig succes voeren.

2. *Consequentheid.* Zo'n beetje elke goed geplande activiteit die regelmatig wordt gehouden is beter dan een activiteit die zo nu en dan eens wordt gehouden zonder voorbereiding. Zich houden aan een bepaald rooster is bevorderlijk voor het leren en maakt ons vrij om te leren met een minimum aan onderbrekingen. De leden van het gezin moeten samen bepalen welke tijd de beste is voor het bestuderen van de Schriften en zich er vervolgens aan houden.

3. *Individualiteit.* Ouderling Howard W. Hunter heeft het volgende gezegd: „Gezinnen worden ten eerste gezegend als verstandige vaders en moeders hun kinderen om zich heen verzamelen, samen de Schriften lezen en dan vrijelijk de prachtige verhalen en gedachten bespreken, rekening houdend met het bevattingvermogen van allen.” („Het lezen van de Schriften,” *De Ster*, mei 1980, blz. 106; cursivering toegevoegd.) Aangezien geen twee gezinnen op precies dezelfde manier reageren op dezelfde situatie, is er niet één manier om de Schriften te bestuderen die voor alle gezinnen geschikt is. Door, echter, oprecht erover te bidden en de kwestie samen te bespreken, kan elk gezin bepalen wat voor hen de beste manier is om het evangelie te bestuderen.

Eén gezin met kinderen van zeer uiteenlopende leeftijden, probeerde te studeren tijdens en na het avondeten, voor bedtijd en tijdens het weekend – maar zonder al te veel succes. Uiteindelijk bleek het voor hen het beste om allemaal aan het ontbijt te verschijnen een uur voordat de eerste van hen van huis moest. Dat stelt hen in staat iedere dag samen een gezond ontbijt te nuttigen en evangeliebeginselen te bestuderen. „We zijn nu beslist een gelukkiger gezin,” zegt één dankbare vrouw en moeder. „We hebben meer tijd om zinvol met elkaar te spreken, terwijl ons gezamenlijk bestuderen van het evangelie ieder van ons heeft geholpen om het evangelie beter te begrijpen en na te leven.”

4. *Afwisseling.* De belangstelling en aandacht van de gezinsleden kunnen vasthouden is van primair belang. Wanneer jonge kinderen iets nieuws leren, herinneren zij zich het beste wat zij doen (zoals een tekening maken, een verhaaltje vertellen), gevolgd door wat zij zien (plaatjes, dia's), en dan pas wat zij horen (voorlezen, bandjes). Een les over de geboorte van Christus zou dus het beste door jonge kinderen herinnerd worden als ieder kind deelnam aan een rollenspel dat wordt aangevuld door het voorlezen uit de Schriften.

## Manieren om te studeren

1. *Voorlezen.* Kinderen kan liefde voor de Schriften worden bijgebracht door hun eruit voor te lezen. Arthur Henry King, die vroeger Engels heeft gedoceerd aan de Brigham Young University en nu president van de Londen-tempel is, zegt: „Het allerbeste dat wij de kinderen kunnen voorlezen is de Schriften . . . Daar de stemmen die wij als klein kind horen ons bijblijven, moeten de ouders zo vroeg mogelijk beginnen met het voorlezen van de Schriften aan hun kinderen. Het kind dat de Schriften hoort in de geliefde stemmen van zijn vader en zijn moeder, zullen de Schriften, dankzij die liefde, op de beste manier leren begrijpen en waarderen. . . . Kinderen kunnen door de stem van hun ouders vertrouwd raken met de stem van de Heer.” (*The Abundance of the Heart*, Salt Lake City: Bookcraft, 1986, blz. 221–222.)

Wij kunnen er de voorkeur aan geven de Schriften boek voor boek te lezen, of we kunnen ze bestuderen door te lezen over verschillende onderwerpen. Terwijl de kinderen nog jong zijn, kunnen we de lievelingsverhalen ook keer op keer herhalen, waardoor wij de taal van de Schriften verbinden aan die „geliefde stem.” Hoe vaker dit voorkomt, hoe vertrouwder de taal van de Schriften onze kinderen in de oren zal klinken en hoe toegankelijker de Schriften zullen zijn.

2. *Uit het hoofd leren.* Naast het voorlezen, is een andere traditionele studiemethode het uit het hoofd leren van bepaalde verzen uit de Schriften. Ook jonge kinderen zijn in staat om eenvoudige verzen uit het hoofd te leren, een prestatie die hun grote voldoening zal geven.

3. *Informatie opzoeken.* Wanneer er als gezin hardop wordt gelezen, kan de betekenis van belangrijke woorden in een Bijbels woordenboek worden opgezocht, kunnen verzen met dezelfde woorden in een concordantie worden geïdentificeerd en kunnen plaatsen in een atlas worden opgezocht. Naarmate kinderen vertrouwd raken met deze hulpmiddelen, neemt hun begrip van de Schriften toe, die zij vervolgens tot een zinvol onderdeel van hun leven maken.

4. *Opnemen.* Waar mogelijk kunnen ouders verhalen die verband houden met de Schriften voor hun kinderen opnemen, zodat zij er herhaaldelijk naar kunnen luisteren. Deze aanpak is bijzonder geschikt voor drukbezette ouders en ouders die langere tijd van huis moeten zijn.

5. *Bespreken.* Zij die betrokken zijn bij het onderwijs maken zich bezorgd, dat de tegenwoordige schoolkinderen het vaak zo moeilijk vinden om over hun gevoelens te spreken. Gezinsgesprekken zijn een uitstekende manier om niet alleen het begrip van het evangelie, maar om tevens deze vaardigheid te vergroten. Het gezin kan de volgende zaken bespreken:

\* De ideeën en inhoud van lessen die gegeven zijn in de hulporganisaties van de kerk of op het seminarie.

\* Toespraken die tijdens de avondmaalsvergadering of een conferentie zijn gehouden.

\* Artikelen in *De Ster*.

\* Gedichten, verhalen of boeken met een gezonde inhoud.

\* Actualiteiten die verband houden met het evangelie.

6. *Met anderen delen.* Stel de gezinsleden, afhankelijk van hun leeftijd en capaciteiten, in de gelegenheid hetgeen zij over het evangelie hebben geleerd met de andere gezinsleden te delen. Om deze aanpak tot een geslaagd onderdeel van het bestuderen van het evangelie in gezinsverband te maken, kunt u:

\* Uw kinderen vragen u te helpen bij het onderwijzen van de gezinsavondles.

\* Een lid van het gezin uitnodigen om een korte toespraak over een evangelisch onderwerp voor te bereiden.

\* Een lid van het gezin een lievelingsverhaal uit de Schriften of uit de kerkgeschiedenis laten kiezen, dat hij of zij in eigen woorden aan de rest van het gezin kan vertellen.

\* Leden van het gezin die een onderwijstaak in de kerk hebben aanmoedigen om te oefenen door hun les eerst aan het gezin te geven.

7. *Een gezinsstudie-activiteit plannen.* Enkele suggesties voor gezinsactiviteiten zijn:

\* Laat de gezinsleden eigen verhalen of gedichten met een evangelisch thema schrijven en maak er een gezinsbundel van.

\* Vraag-en-antwoordspelletjes en woordspelletjes spelen aan de hand van mensen, gebeurtenissen en beginsen uit de standaardwerken.

\* Een gezinskunstgalerij beginnen met tekeningen en modellen van klei of papier-maché die verband houden met verhalen uit de Schriften, historische gebeurtenissen of de manier waarop evangeliebeginselen worden nageleefd.

\* Een gezinsprogramma in elkaar zetten van liedjes, teksten en verhalen, dat voor ouderen of niet-leden kan worden opgevoerd.

## De gezinsavond benutten

De natuurlijke omgeving om het evangelie te bestuderen is de gezinsavond. Wanneer de kinderen eenmaal hebben ondervonden hoe plezierig het kan zijn om het evangelie te bestuderen, zullen zij ook op andere tijdstippen willen studeren. Bedenk dat – in tegenstelling tot natuurkunde, wiskunde en andere academische vakken – het bestuderen van het evangelie niet doeltreffend kan zijn als er alleen maar feiten mee gemeoid zijn. We moeten met ons hart onderwijzen. Onze geest moet in harmonie zijn met ons intellect willen onze kinderen de vruchten plukken van onze inspanningen om hen de waarde van het bestuderen van het evangelie bij te brengen. □



*Ik herinner me de  
woorden van de  
predikant: „Dit is  
de wil van God.“*

# „VADER, WAAR BENT U?“

Jerry Prune, die het verhaal aan Hermine B. Horman vertelde

**H**ebt u een lievelingsstoel of -plaats waar u steeds naartoe gaat als u de wereld wilt ontvluchten? Ik wel. Ik heb een ouderwetse schommelstoel die me overal heenbrengt waar ik maar wil. Als ik er in zit, begrijp ik de vrijheid van de kinderjaren, de groei naar volwassenheid en de antwoorden op huidige en toekomstige frustraties.

Ik geniet van de tijd die ik in mijn stoel doorbreng. Toen ik op een avond naar de bloemen op het raam keek die de vorst daar gevormd had, gingen mijn gedachten terug in het verleden.

„David! Boyd! Thuiskomen! We gaan eten!“

Geen antwoord. Mijn vrouw vroeg of ik haar wilde helpen zoeken.

„David! Boyd! Geef eens antwoord! Houd op met plagen! Waar zijn jullie?“

De ongerustheid in onze stem nam bij iedere onbeantwoorde roep toe. David en Boyd, drie en vier jaar oud, hadden in de tuin gespeeld achter ons huis op Sixth Avenue in Manistee (Michigan), waarlangs de rivier met dezelfde naam stroomt. Ze waren, voordat ze verdwenen, krap tien minuten buiten mijn gezichtsveld geweest. We zochten een uur lang zonder succes. Toen raakten we in paniek en besloten de politie te bellen.

Binnen een half uur was een groep politieagenten, brandweerlieden, padvindsters en vrienden de buurt aan het doorzoeken. Om ongeveer vier uur 's middags zei een politieagent: „Laten we de rijkspolitie maar bellen en vragen of ze Saber, de politiehond, meebrengen.“

Saber arriveerde, hij trok hard aan z'n riem. Hij rende de trap op naar de kamer van de jongens en sprong

op hun bed. De hondengeleider wreef enkele kledingstukken van de jongens tegen de neus van de hond.

„Maak de riem los!“ gebod de geleider en de grote hond vloog van de trap af. „Zoek ze, Saber!“ riep hij, terwijl de hond de deur uit rende.

Saber snuffelde rond het huis en in de tuin voordat hij de straat overstak, een klein parkje in, waar hij naar het zuiden afboog.

„O, nee! Niet de rivier!“ riep ik, terwijl ik de blaffende hond achterna rende. Hij stopte pas aan de oever van de rivier, waar we beiden vier kleine voetafdrukken zagen, die ongeveer dertig meter het ijs op waren gelopen. Het stille bewijs was aanwezig. Er zat een groot wak in het ijs, waaronder koud, donker water stroomde.

Verdronken? Dood? Mijn twee onschuldige jongetjes? Deze gedachten overspoelden mij en ik kon niet spreken. Ik draaide me om, weg van dat vreselijke tafereel en liep rechtstreeks in de armen van mijn vader en broer. „O, ik haat God!“ riep ik, terwijl ik van deze afschuwelijke plaats wegrende.

Hoelang ik heb gerend, weet ik niet meer. Ik weet alleen dat toen ik uiteindelijk van vermoeidheid in elkaar zakte, ik ruim dertig kilometer had gelopen tot bij het huis van een oude vriend, die een aantal jaren daarvoor erg aardig voor mij was geweest. Maar die dag vond ik geen troost bij hem.

De volgende morgen ging ik terug naar de rivier. De duikers van de rijkspolitie deden hun droevige werk. Iedere minuut was pijnlijker dan de vorige, terwijl ik naar de mannen in duikerspakken keek die het donkere, koude water doorzochten.

Na drie uur zoeken riep er uiteindelijk iemand:  
„Nummer één!”

Geen jongetje, geen kind, maar een nummer. Niet mijn eigen vlees en bloed, zacht en warm, maar een stijf lichaampje werd uit het water in de wachtende boot gehesen. Een bevroren gestalte, met de rechterhand uitgestrekt en de vingers dichtgeknepen. Het was David, zijn bevroren lichaampje vertelde de tragiek. Boyd, de avontuurlijkste van de twee, was als eerste gegaan en door het ijs gezakt. David was hem achterna gegaan en had geprobeerd om hem uit het water te trekken. Ze waren beiden ondergegaan, en de dood trad in dit koude water snel in.

Een paar kwellende minuten later kwam de tweede roep: „Nummer twee!”

Smart overstelpde mij. De dagen daarop leken wel een droom. Terwijl de voorbereidingen voor de begrafenis werden getroffen, moest ik mij telkens dwingen tot de werkelijkheid terug te keren. Ik kan me maar weinig herinneren van wat er tijdens de begrafenisdienst werd gezegd, behalve de afscheidswaarden van de predikant: „Dit is de wil van God. We hoeven het niet te begrijpen.”

Maar ik moest het begrijpen! Dit waren geen troostende woorden. Een God die onschuldige kinderen vermoord, was geen vriend van mij en zou dat ook nooit worden. En dat zei ik de predikant ook.

Tragedie versterkt vaak een huwelijk, maar niet het mijne. Ik was zo vervuld met bitterheid, dat geen enkele relatie meer mogelijk was. Mijn vrouw en ik scheidten. Waar ik ook kwam, ik stootte de mensen van mij af. Mijn woede vervulde elk onderdeel van mijn leven.

Nadat ik een automobilist, die een verkeersovertredding maakte, van de weg had gereden, sloeg ik hem in elkaar. Ik viel een twee meter lange skiër aan, die tegen me aanstootte met zijn skies toen ik op een vliegtuig stond te wachten. Er werden vanwege mijn slecht gedrag steeds meer juridische stappen tegen mij ondernomen, en omdat ik uit de gevangenis wilde blijven werden mijn schulden steeds groter. Mijn leven was vervuld met woede en geweld.

Ik koos de gebruikelijke manier om aan de wereld te ontsnappen, maar de pijn ging niet weg. Iedere keer als ik aan dat verschrikkelijke tafereel dacht, moest ik huilen. Ik bleef God de schuld geven voor het vernietigen van mijn leven en mijn kans op geluk. Jaren van totale frustratie gingen voorbij en hoewel ik hertrouwd en na een ander gebied verhuisde, vond ik geen goedmoedigheid.

Toen ik op een avond thuiskwam van mijn werk, stonden er twee jongemannen aan de deur. Ze stelden zich voor als zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik begon overluide tegen hen te schreeuwen, pakte er een in zijn kraag en gebod ze met het volgende dreigement te verdwijnen: „Laat ik jullie nooit meer in deze buurt zien, of u zult er spijt van krijgen en dat hier ooit bent geweest!” Ze gingen er heel snel vandoor.

Die gebeurtenis, typerend voor veel van mijn dagen, was snel vergeten. De week daarop, toen mijn vrouw en ik niet aan tafel gingen, werd er gebed. Ik deed open en tot mijn verbazing stonden daar die twee jongemannen weer, die ik een week eerder had weggestuurd! Voordat ik ook maar iets kon zeggen, keek een van de twee me recht in de ogen en zei uiterst oprecht: „Ik weet dat u niet naar ons wilt luisteren, maar we hebben een bijzonder belangrijke boodschap voor u van onze Heiland, Jezus Christus. Hij wil dat u er naar luistert.”

De zelfverzekerde en toch nederige toon van zijn stem verraste me volkomen, en ik luisterde. Vervolgens luisterden zij naar mij, toen ik mijn woede en verbittering onder woorden bracht. Het leek wel of ze me begrepen. Ze spraken over mijn 'vrije wil'. Het maakte bepaalde gevoelens bij me los, en zo begon mijn zoeken naar de waarheid.

Ik keek naar ieder wekelijks bezoek uit. Mijn ziel hongerde naar de antwoorden op de vragen die ik had. Wie ben ik? Waar kom ik vandaan? Waarom ben ik hier? En na de dood, wat dan? De zendingen hielpen mij aan de hand van de Schriften de ogen te openen. Mijn hunkerende hart, vol pijn, begon te genezen.

Zij gaven antwoord op mijn onbeantwoorde vragen. Ik begon te begrijpen dat hoewel mijn jongens zo jong waren gestorven, zij de gelegenheid hadden gehad op aarde te leven en hadden gekozen om hier te komen.

Zij waren geen slachtoffers van een wraakzuchtige God die hen meedogenloos had laten verdrinken, maar namen deel aan een groot plan, lang voordat zij mijn David en Boyd waren. Dit leven was slechts een stap voorwaarts in hun eeuwige vooruitgang. Het belang van dit beginsel maakte grote indruk op mij.

Tegenwoordig huil ik nog steeds als ik aan mijn jongens denk. Maar het zijn geen tranen van woede of haat. Het zijn tranen van liefde en begrip. Deze nieuwe kennis van het plan van zaligheid heeft mijn leven veranderd, en ik ben gelovig geworden. □



# JOSEPH SMITH OVER DE OPSTANDING

God openbaarde duidelijk aan Henoch de verlossing die Hij vóór de grondlegging der wereld had bereid door de Messias als een Lam ter slachting te schenken.

Als gevolg daarvan wordt de heerlijke opstanding van de Zaligmaker teweeggebracht, alsmede de opstanding van het ganse mensdom, ja, een opstanding van het vleselijke lichaam. (*Leringen van de profet Joseph Smith*, 1982, blz. 72.)

Indien u in geloof volhardt, zullen al uw verliezen u in de opstanding vergoed worden. Ik heb dat in het visioen van de Almachtige gezien. De gedachten aan vernietiging zijn voor mij veel pijnlijker dan gedachten aan de dood. Als ik niet kon verwachten mijn vader, moeder, broers, zusters en vrienden weer te zien, zou mijn hart het onmiddellijk begeven en ik zou in het graf worden neergelaten. De verwachting

om mijn vrienden in de morgen van de eerste opstanding weer te zien verheugt mijn ziel en geeft mij de kracht de tegenslagen van het leven weerstand te bieden. Het is alsof zij op een lange reis zijn en bij hun terugkomst zullen wij elkaar met zelfs grotere vreugde ontmoeten.

God heeft zijn zoon van de hemel geopenbaard en eveneens de leer der opstanding. Wij bezitten de kennis dat zij, die hier door ons begraven worden, door God weer opgewekt en bekleed zullen worden, en door de Geest van die grote God verlevendigd. Wat doet het ertoe of wij hen neerleggen of zelf naast hen neerliggen, wanneer wij hen toch niet langer kunnen houden? Laat deze waarheden diep in ons hart zinken, opdat wij ons hier reeds beginnen te verheugen in wat wij in het hiernamaals in zijn volheid mogen bezitten. (*Leringen*, blz. 267.) □

# „DE LIEFDE PRAALT NIET, ZIJ IS NIET OPGEBLAZEN”

*Doel: Gerechtigheid te zoeken zonder zelfingenomenheid*

*Pralen* houdt in trots de aandacht vestigen op ons bezit, onze prestaties, onze omgang of onze rechtvaardigheid. Ter verduidelijking van deze tekortkoming vertelde de Heiland de gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar:

„De Farizeeër stond en bad dit bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet zó ben als de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers, of ook als deze tollenaar;

„Ik vast tweemaal per week, ik geef tienden van al mijn inkomsten.

„De tollenaar stond van verre en wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel, maar hij sloeg zich op de borst en zeide:

„O God, wees mij, zondaar, genadig!”  
(Luc. 18:10–13.)

Jezus wees erop dat niet de Farizeeër gerechtvaardigd was, maar de tollenaar, en voegde eraan toe: „Want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, doch wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.” (Luc. 18:14.)

De Farizeeër beging twee ernstige fouten: hij schiepte op over zichzelf en hij stelde zich op de plaats van God als de beoordeler van zijn rechtvaardigheid, terwijl alleen God ons rechtvaardig kan noemen.

Een van de ernstigste vormen van „pralen” is de zonde van de hoogmoed. „Hoogmoed is een ‘mijn wil geschiede’ in plaats van een ‘Uw wil geschiede’ levenshouding,” zegt president Ezra Taft Benson. „Het tegenovergestelde van hoogmoed is nederigheid, zachtmoedigheid, onderworpenheid (zie Alma 13:28) of ontvankelijkheid. . . Hoogmoed kent vele vloeken; nederigheid vele zegeningen.” (*De Ster*, Nummer 6, 1986, blz. 5.)

Er zijn ook andere manieren waarop wij met onszelf kunnen „pralen.” Als wij iemand onderbreken of fluisteren onder een vergadering, les of uitvoering, toen wij wellicht een gebrek aan eerbied voor hetgeen anderen zeggen of doen. Als we te laat zijn voor een afspraak, geven wij wellicht de indruk onze tijd of activiteiten belangrijker te vinden dan die afspraak.

Wij „pralen” ook met onszelf wanneer wij gaan strijken met de eer voor iets dat wij niet zelf hebben verdiend. Sommige mensen geven God de schuld wanneer het niet goed gaat in hun leven, maar gaan wel met de eer strijken wanneer alles naar wens gaat, zonder rekening te houden met het feit dat hun talenten,

vaardigheden en stoffelijke eigendommen gaven van God zijn.

Er staat in de Schriften: „En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen. . . en tegen niemand anders is Zijn toorn ontstoken.” (LV 59:21.) Ware ootmoed komt wanneer wij in ons hele handelen – ja, met iedere ademocht – onze afhankelijkheid van Hem erkennen.

Een dergelijke ootmoed moedigt ons aan om Christus’ voorbeeld van liefde en dienstbetoon aan anderen te volgen. President Spencer W. Kimball was een goed voorbeeld van deze levensbeschouwing. Toen hij, kort nadat hij in april 1974 was geselecteerd als president van de kerk, een familiediner bijwoonde en merkte dat er voor de deur een lijfwacht zat in een geparkeerde auto, schiepte hij vlug een bordje eten voor hem op en bracht het naar hem toe. (Zie *Ensign*, maart 1975, blz. 6.) Hoe druk hij het ook had, president Kimball achtte zichzelf nooit te belangrijk om anderen te dienen; integendeel, hij zag zijn nieuwe ambt als een *gelegenheid* om te dienen.

Naarmate wij leren de liefde van de Heer voor ons en onze afhankelijkheid van Hem in te zien, naarmate wij leren dankbaar te zijn voor de zegeningen die Hij ons schenkt en ons toe te leggen op het dienen van anderen, zullen wij leren de liefde te hebben, die, zoals de apostel Paulus zei, „niet pralt, en niet opgeblazen is.” (Zie 1 Cor. 13:4; Moro. 7:45.) Dan zullen wij het verlangen hebben te handelen zoals Alma, toen hij zei: „Ik wil niet in mijzelf roemen, maar ik wil in mijn God roemen, want in Zijn kracht kan ik alles doen.” (Alma 26:12.)

Met die kracht kunnen wij veel doen om de zending van de kerk te helpen verwezenlijken: om zielen tot Christus te brengen door het verkondigen van het evangelie, om de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen. □

## WENKEN VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Bespreek hoe wij kunnen leren de hand van de Heer in alles te erkennen.
2. Bespreek hoe de zuster die u bezoekt of uzelf heeft geleerd anderen te dienen.

(Zie het *Hulpboek voor de gezinsavond*, les 6, les 12, les 23, les 25, blz. 240–241, 277–279 voor aanverwante stof.)

# HET EINDE VAN MIJN ZOEKTOCHT

Carole Sayers Fullwood

Omdat mijn ouders tot verschillende kerken behoorden, namen ze het standpunt in dat ze hun kinderen niet zouden dwingen om naar de ene of de andere kerk te gaan. In plaats daarvan stuurden ze ons naar de dichtstbijzijnde kerk, zodat we onze eigen godsdienstige mening konden vormen. In mijn vroege tienerjaren had ik al vier verschillende kerken bezocht en als er familie op bezoek was, ging ik mee naar hun kerk.

Toen ik veertien jaar was, stierf de moeder van een van mijn vrienden en ik begon mij af te vragen waarom we hier op aarde waren. Ik dacht aan de dagen dat ik naar de kerk ging en besloot al de kennis te gebruiken die ik had om de ware kerk op aarde te vinden – als die tenminste bestond.

Ik ging terug naar de kerk die ik aanvankelijk bezocht. Ik genoot van de diensten, maar als ik vragen stelde werd mij verteld dat ik alleen maar aanwezig



hoefde te zijn – we hadden op die vragen geen antwoorden nodig. Ik vond dat als er een God was, een liefhebbende Vader, Hij eruit zou zien als mijn aardse vader – iemand die zou willen dat ik groeide en naar waarheid zocht. Ik kon niet geloven dat een God die mij in onwetendheid wilde laten, mijn Hemelse Vader kon zijn.

Ik ging terug naar de andere kerken waar ik was geweest. Ik bestudeerde de joodse leer, de islam en christelijke genootschappen die ik nog niet eerder had bestudeerd. Ondanks de vele goede leringen die deze godsdiensten bevatten, had ik het gevoel dat de volledige waarheid ontbrak.

Mijn ouders hadden mij altijd aangemoedigd om zelf op zoek te gaan. Als ik een bepaalde godsdienst aan het onderzoeken was, namen ze me niet mee naar de kerk. Ze lieten mij m'n eigen gang gaan, met de gedachte dat als ik ergens voor streed, het belangrijk voor me zou worden.

Op een middag, toen we met de familie de stad uitreden, kwamen we langs een kerkgebouw van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Als grapje zei mijn vader: „Je hebt die kerk nog niet geprobeerd.” Ik vroeg wat voor kerk het was, en hij zei dat het de mormoonse kerk was. Toen ik opmerkte dat die naam er helemaal niet opstond, zei mijn vader: „Mormoon is alleen hun bijnaam; maar ga er maar niet heen. Dat is zo'n vreemd stelletje.”

Aangezien het kerkgebouw ongeveer zeven kilometer van mijn huis lag, besloot ik een brief te schrijven om naar hun geloofsbeginselen te informeren. Een week later kreeg ik een brief van de gemeentepresident, die mij uitnodigde hun vergaderingen bij te wonen. Ik voelde een vreemde sensatie, maar was toch ook een beetje zenuwachtig toen ik de brief las – iets wat ik nog nooit gevoeld had als ik een kerk onderzocht. Ik besloot dat het tijd was mijn Hemelse Vader te raadplegen.

Ik wist niet goed wat ik moest zeggen, aangezien ik nooit anders dan het „Onze Vader” had opgezegd. Toen ik de Heer in een eenvoudig gebed had gevraagd mij de juiste weg te wijzen, hoorde ik mijn moeder roepen. Ik ging naar beneden en zag twee mannen in de voorkamer zitten. Ze waren bij ons aan de deur gekomen om te zien of wij meer wilden weten over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Mijn moeder vroeg of zij naar aanleiding van mijn brief waren gekomen, maar zij zeiden dat ze nog nooit van mij hadden gehoord.

Ik bleef stil zitten terwijl die drie in gesprek waren,

en voor de eerste keer in mijn leven scheen alles wat mijn moeder me had verteld verwarrend. Toch maakten deze twee mannen alles zo duidelijk. Die avond dankte ik de Heer dat Hij de waarheid naar mij had gezonden.

De volgende zondag ging ik met de fiets op zoek naar het kerkgebouw. Toen ik het gevonden had, was ik te zenuwachtig om alleen naar binnen te gaan. Ik wachtte op andere mensen en vroeg of ik met hen mee naar binnen mocht lopen. Toen ik eenmaal binnen was, kwam er een warm gevoel over mij heen. De zendingen zagen me al snel.

Zij onderwezen me een aantal weken het evangelie en moedigden me aan om gedoopt te worden. Dat wilde ik graag, maar mijn ouders dachten er anders over. Ik was pas zestien en ze dachten dat het een bevlieging was. Maar als ik op achttienjarige leeftijd nog steeds lid van die kerk wilde worden, zouden ze toestemming geven.

De morgen van mijn achttiende verjaardag was prachtig. Ik pakte m'n verjaardagscadeautjes uit en ging naar school, in het besef dat het beste deel van de dag 's avonds om half acht zou zijn, als ik gedoopt werd.

Tussen de middag ging ik met mijn familie lunchen. Kort na het eten werd ik ziek en kreeg ik hevige pijn. Mijn moeder stelde voor dat ik naar huis zou gaan, waar ze me in bed stopte. Ik kon echter niet slapen. De pijn was zo hevig dat ik uit mijn bed kroop en op mijn knieën in gebed verzonk. Terwijl ik de Heer smeekte om de pijn weg te nemen, zodat ik mijn langverwachte doop kon ondergaan, werd het helemaal donker in de kamer. Angstig riep ik om hulp, dat ik door deze elende zou komen. Toen ik mijn ogen opendeed, was het drie uur later en stond mijn oudere zus naast mijn bed. Ze vroeg hoe het met me ging en stelde voor dat ik mij voor mijn doop klaarmaakte. Ik keek naar buiten en zag dat de zon helder scheen. Ik dankte mijn Hemelse Vader voor het antwoord op mijn gebed en ging met mijn familie naar de kerk.

Mijn doop was een van de mooiste ervaringen in mijn leven. Ik hernieuwde de belofte die ik mijn Hemelse Vader twee jaar eerder had gedaan om Hem als zending te dienen. Na mijn doop nam ik mijn jongere zusje mee naar de kerk. Zij werd gedoopt toen ik terugkwam van mijn zending. Hoewel mijn ouders nog steeds geen lid zijn van de kerk, ben ik dankbaar voor de wijze waarop ze mij hebben onderwezen en het verlangen dat zij mij hebben gegeven om naar de waarheid te zoeken. □

# SEIZOENEN

Laird Roberts



**W**e sloegen een weggetje in dat naar een aantal vakantiehuisjes voerde aan de oever van een traagstromende rivier. Het was een heldere, warme dag in het late najaar. De bladeren aan de bomen waren heldergeel en goudkleurig geworden. Het was de eerste dag dat ik als zending lang de deuren ging.

„Jouw deur,” zei broeder Higgins met een brede glimlach. Het was een klein huisje direct aan het water. Aan de zijkant er-

van lagen allerlei watersportpullen. Ik schraapte mijn keel en klopte vastberaden aan.

„Ik ben broeder Roberts en dit is broeder Higgins. Wij hebben een boodschap over de Heiland die wij graag met u willen delen,” zo oefende ik nog even snel.

De binnendeur ging open en achter de hordeur stond een beeldschoon meisje, ergens tussen de 17 en de 20 jaar, met blauwe ogen en lange blonde haren, in een badpak. De woorden, de zorgvuldig geoefende regels die ik wel duizend keer had herhaald in het vliegtuig, in het zendingshuis, in onze flat en tijdens de tocht van zo'n vijf kilometer naar dit huisje toe, waren finaal foetsie.

„Uh,” was alles wat eruit kwam toen ik mijn mond opendeed.

Broeder Higgins keek me met een brede lach aan en wendde zich vervolgens tot het meisje.

„Wij zijn zendingen in dit gebied en hebben een boodschap over Jezus Christus die wij graag met u en met uw familie willen delen.” Hij gaf haar de brochure *Christus in Amerika* en stelde een tijd vast waarop wij met het gezin konden spreken.

Broeder Higgins had voor zijn zending een opleiding muzikaal toneel gevolgd. Mijn eerste dag in het gebied was een voorbereidingsdag geweest en broeder Higgins had voor de dames in de wasalon populaire liedjes gezongen. Ze waren verrukt. Terwijl onze was in de droger zat, maakte hij vijf afspraken. Soms zong hij ook bij mensen op de stoep. Ik was een tikkeltje terughoudender: *bang* en *bedeesd* is een goede beschrijving van mijn gevoelens.

„Ik neem de volgende paar deuren wel voor mijn rekening,” zei broeder Higgins droogjes. Hij

maakte nog twee afspraken en zong een dame toe.

„Wil je 't nog eens proberen?“ vroeg hij toen wij een groepje huizen naderden bij een kerk.

Ik klopte op de deur, deed een pas naar achteren en wachtte af. Een lange man met het boord van een geestelijke deed open en keek ons vriendelijk aan.

„Zo, jongens, waarmee kan ik jullie van dienst zijn?“ vroeg hij met een zeer Brits accent. Hij wist kennelijk wie we waren.

Ik wierp een snelle blik op de brievenbus met zijn naam terwijl ik slikte en nog een pas naar achteren deed. „Richard Butts, Dr. theol.“ stond erop.

Wat kon ik tegen deze man zeggen? Hoe kon ik hetgeen hij geloofde in twijfel trekken? Ik zond een schietgebedje op. Broeder Higgins maakte zich al op om het over te nemen. Het is wonderlijk hoeveel er in enkele tellen door je heen kan gaan. Ik dacht aan mijn eerste jeugdwerklerares, die mij het verhaal vertelde van Mozes en de brandende braamstruik; mijn zondagschoollerares, die het grote belang uitlegde van Joseph Smiths eerste visioen; mijn tante, die de bergrede onderwees; en mijn oom, die in de diakenenklas sprak over de herstelling van het priesterschap. Ik ben opgegroeid in een klein plaatsje in het zuiden van Utah. Geen van mijn leraars of lereressen had een doctorstitel. Geen van hen kon Grieks of Latijn lezen, zoals dominee Butts waarschijnlijk wel deed. Maar dat deed er niet toe. Wat zij wisten was veel belangrijker.

„Ik ben broeder Roberts,“ zei ik, terwijl ik mij voor het eerst bewust was van de kracht en het belang van hetgeen mij was geleerd, hetgeen ik hier wilde onderwijzen. „Dit is broeder Higgins en wij willen u graag vertellen over het evangelie van Jezus Christus.“

De uitdrukking op het gezicht van dominee Butts veranderde. Hij keek enigszins verbaasd. „Kom binnen,“ zei hij met een vriendelijke lach. □

# „HIJ ZAL EEN WEG BEREIDEN“

Carolyn Schneider

Het is niet eerlijk,“ mompelde ik voor me heen, maar mijn beste vriendin, Maria, hoorde het toch.

„Wat is niet eerlijk?“ vroeg ze.

Terwijl we na school samen naar huis liepen, probeerde ik het uit te leggen. Ik begon met te zeggen dat ik het altijd fijn had gevonden alles te doen wat de jongens deden en dat het me nooit zou lukken me als een „keurig meisje“ te gedragen, ook al was ik de oudste van ons viertjes thuis. Ik had een afschuwelijke hekel aan afwassen en ook een hekel aan het redetwisten met mijn moeder.

Ik schopte vol afkeer tegen een steen omdat mijn leven thuis me weleens moeilijk leek.

„En dat is niet alles,“ klaagde ik. „Mijn ouders wonen niet eens samen.“ Maria, die nog maar pas begonnen was mij over haar kerk te vertellen, bleef een poosje stil. Later vertelde ze me dat ze er in die periode van haar leven aan getwijfeld had of het wel goed was bevriending te raken met mensen met een achtergrond die zo heel anders was dan de hare. Ze kwam echter snel tot een besluit.

Terwijl wij samen verder liepen, besloot ze een tekst te gebruiken, liever dan te proberen mij duidelijk te maken wat er aan mijn houding schortte. Ze haalde de woorden

van Nephi aan en zei:

„En ik, Nephi, zeide tot mijn vader: Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt“ (1 Ne. 3:7).

De aanhaling uit de Schriften van haar kerk was nieuw voor mij want, hoewel ze mij ertoe had uitgenodigd, had ik het Boek van Mormon nooit gelezen. Maria wist echter dat de tien geboden mij waren geleerd en dat ik bekend was met het gebod om je ouders te eren. Ze zei dat ik de geboden kon gehoorzamen omdat de Heer mij erbij zou helpen en dat ik mijn problemen op kon lossen door erop te vertrouwen dat de Heer een weg voor mij zou bereiden.

En nu, vier jaar later, heb ik een goede band met allebei mijn ouders. Ik ben ook lid van de kerk. Hoewel mijn familie probeerde mij ervan af te houden en ik slechts een klein getuigenis had, hield ik vol, bouwde ik mijn getuigenis verder op en wachtte ik op toestemming van mijn ouders om gedoopt te worden.

Hoe lukte het mij het zo lang vol te houden zonder ontmoedigd te raken of het maar op te geven? Ik vertrouwde op de Heer en Hij bereidde een weg voor mij om zijn geboden te gehoorzamen. □

„Ik zal heengaan en doen, wat de Heer heeft bevolen“ (1 Nephi 3:7).



Carl Houghton

**I**k begon aan mijn laatste schooljaar en had er echt zin in. Alles wees erop dat het een fantastisch jaar zou worden.

Voor het eerst was ik echt geïnteresseerd in al mijn vakken en was ik vastbesloten goede cijfers te halen. Ook was ik gevraagd als president van mijn seminarieklas en geroepen als eerste assistent van de quorum-president priesters. Daarbij was ik mij in fotografie gaan verdiepen. Tevens begeleidde ik een vriend die interesse had getoond in het evangelie. Zelfs het weer was grandioos.

Maar misschien het belangrijkste dat ik mijzelf aan het begin van mijn schooljaar had voorgenomen was dat ik een half uur per dag in de Schriften zou gaan lezen.

Ik koos voor het Nieuwe Testament en werd er onmiddellijk door gegrepen. Elke dag bij thuiskomst legde ik mijn schoolboeken opzij, ging aan mijn bureautje zitten en haalde mijn Schriften te voorschijn. Over het leven van Christus te lezen gaf mij een geestelijke opkikker. Maar na een week begon de ellende.

Ik kwam die middag thuis van school, zocht in mijn Bijbel Matteüs op en begon te lezen. Maar het was anders. Ik voelde mij niet geïnspireerd en kreeg geen inzicht in de tekst. Ik stuurde naar de woorden maar ze zeiden me niets. Ik stopte met lezen en keek op van het boek.

Wacht eens even, dacht ik, wat doe ik verkeerd? Plotseling schoot mij een voorval van eerder die dag op school te binnen. Enkele vrienden en ik hadden zijn zitten bomen over alles en nog wat. Dat was al gauw uitgelopen op ongepaste verhalen en grappen. En ik had eraan meegedaan. Ik had gelachen en zelf ook een duit in het zakje gedaan.

Het leven van Christus had geen invloed gehad op mijn handelingen. Terwijl ik over mijn Schriften hing en



Fotografie door Steve Bunderston

# WAT D VERK



# DOE IK EERD?

mijn ogen de tekst weer oppakten, las ik deze woorden in Matteüs:

„Maar ik zeg u: Van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels, want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en naar uw woorden zult gij veroordeeld worden” (Matt. 12:36-37).

Ik had nog nooit openbaring ontvangen uit de Schriften of zo sterk de zorg van mijn Hemelse Vader gevoeld. Ik wist dat de Geest mijn oog had laten vallen op deze tekst. Het antwoord op mijn vraag: „Wat doe ik verkeerd?” was eenvoudig. Ik had de Schriften gelezen, deze onderstreept en er zelfs van genoten; maar ik had ze niet verweven met mijn leven. In zekere mate was ik als de hypocriete Farizeeërs die zo vaak werden berispt door de Heiland. Ik legde mijn Bijbel neer en sprak een boetvaardig gebed uit.

Hoewel mijn antwoord niet vergezeld ging van een donderstem of een verschrikkelijk aardbeving, zette het mij toch aan tot een evaluatie van mijn eigen persoon. En elke keer als ik dat jaar in het Nieuwe Testament een nieuw facet van Jezus' leven las, nam ik bij mijzelf datzelfde facet onder de loep. Hoewel er een paar gebieden waren waar ik geen moeite mee had, waren er vele andere waarin ik mij diende te veranderen, zoals mijn persoonlijkheid, houding en handelingen. Naarmate ik dat deed begon ik mezelf meer te mogen.

Met deze nieuwe normen kwamen zegeningen. Het was verbazingwekkend hoe het vrijmaken van een half uur de dag verlengde. Vanaf het moment dat ik begon met het lezen van de Schriften en probeerde Jezus' voorbeeld te volgen, merkte ik op hoe verschillende gebieden in mijn leven vrucht begonnen af te werpen.

Ik was in staat vele doelen, die ik mijzelf had gesteld, te behalen en tot mijn grote verbazing haalde ik dat jaar ook nog mijn beste cijfers! □

Melvin Leavitt

Eeneige tweelingen lijken precies op elkaar. Len Harris uit Plaquemine (Louisiana) en zijn broer Lou zijn een eeneige tweeling. Toch zijn ze zo verschillend als het maar kan.

Len wil graag arts worden en Lou advokaat.

Len experimenteert graag met zijn scheikundedoos.

Lou leest in zijn vrije tijd graag in de encyclopedie. Hij heeft al een paar delen helemaal uitgelezen.

Volgens hun ouders is Lou rustig, net als zijn moeder.

# TWEE GE



# MAAL LUK

Len is daarentegen erg actief, net als zijn vader.

Toch hebben ze in bepaalde opzichten ook wel veel van elkaar weg. Ze houden allebei van paardrijden en rijden graag op de trekker bij de boerderij buiten de stad, waar hun familie een nieuw huis gaat bouwen. Ze bouwen allebei graag modelvliegtuigen en houden allebei van vissen, balspelen en scouting-tochtjes.

Ook vinden ze het fijn om diaken te zijn. Ze dienen graag het avondmaal rond in de verbouwde bowlinghal, tussen het café en het politiebureau, die als kerkgebouw wordt gebruikt. Ze leren graag over het evange-



lie in de zondagsschoolklas en de vergaderingen van het diakenenquorum. Bovenal houden ze van hun ouders, hun oudere zussen en elkaar.

Ze hebben het priesterschap leren eren op een van de beste manieren die er bestaat – door het voorbeeld van hun vader, de quorumpresident ouderlingen – en door het zien van hun moeder, de ZHV-presidente, in het ondersteunen van hem.

Hun vader is hoofd van een school en hun moeder is onderwijzeres, dus onderwijs neemt een belangrijke plaats in bij hun thuis. Maar het onderwijs thuis omvat ook de waarheden van het herstelde evangelie.

Plaquemine maakt deel uit van een uitgestrekt landschap met maïsvelden en zachte morgendauw. Het huis van de familie Harris ligt vlak bij de Mississippi, en de familie wandelt vaak gezamenlijk langs de oever en laat het stromende water hun geest kalmeren.

Dat is slechts een van de vele dingen die zij samen doen. Er wordt gezinsavond gehouden, waar de jongens ook hun deel aan bijdragen. Er wordt 's morgens en 's avonds altijd gebeden. „We zijn een gelukkig gezin,” zegt Len. „Ik weet zeker dat mijn ouders van me houden, en ik houd ook van hen. Iedere ochtend en avond bidden we samen, waarna we elkaar omhelzen en zeggen hoeveel we van elkaar houden. Iedere dag als vader van zijn werk thuiskomt, rennen we naar de deur en stoeien we met hem.”

Het evangelie wordt ook bestudeerd. Lou zegt: „We lezen iedere avond gezamenlijk en persoonlijk in de Schriften. We nemen het hele Boek van Mormon op bepaalde onderwerpen door. Vader zegt dan: ‘Waar zullen we vanavond over lezen?’ En dan zeggen wij: ‘Ge-loof’. En dan lezen we daarover.”

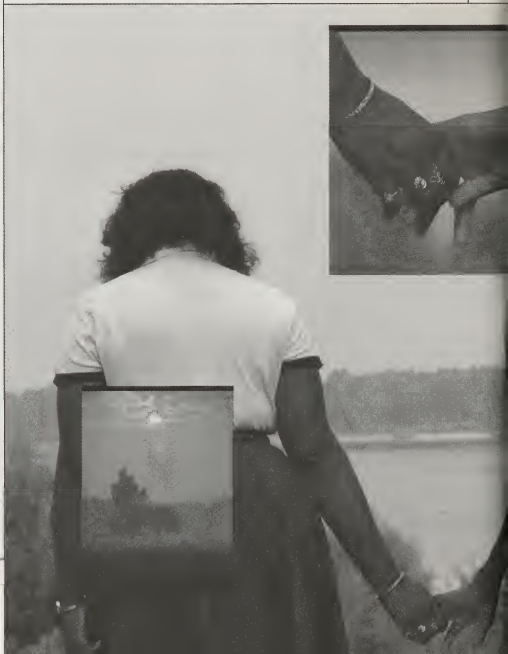
Hoewel de familie Harris een hechte familie is, zijn ze niet volmaakt. Er zijn meningsverschillen die uitgesproken moeten worden. Dat wordt in de familieraad gedaan, waar klachten kunnen worden besproken en opgelost. Broeder en zuster Harris geloven in eerlijkheid en barmhartigheid, maar zijn toch streng.

In alles wat zij doen schuilt liefde – zowel geuite als vanzelfsprekende. „Ik houd heel veel van mijn familie,” zegt Lou, „en ik weet dat zij van mij houden. Dat hebben ze me vaak genoeg laten merken. Mijn vader heeft dat vier keer uitdrukkelijk gedaan. Dat waren de vier keer dat ik in het water was gevallen voordat ik kon

zwemmen. Vader kwam me altijd achterna, met z'n schoenen aan.

„Omdat we in de tempel verzegeld zijn, heb ik het gevoel dat ik een verzekeringspolis van onze liefde heb. Als er iets met een van ons gebeurt, zal ik nog steeds mijn familie hebben.”

De eer van het dragen van het Aäronisch priesterschap wordt niet licht opgevat in huize Harris. Ze zijn tenslotte met het evangelie in aanraking gekomen door een twaalfjarige diaken die aan de overkant van de straat woont. „Al lang voordat ik twaalf werd keek ik uit naar het ontvangen van het priesterschap,” zegt Lou. „Het leek wel of ik een spannende reis zou gaan maken – en ik telde de dagen af. Ik was erg gelukkig. Mijn ouders praten vaak met ons over het belang van het priesterschap.”



„En we bereiden ons voor op onze zending,” zegt Len. „We sparen er al voor. Vader wil ook dat we een tweede taal leren. Ik ken nu een beetje Spaans en Frans.”

Terwijl ze leren voor een zending te sparen en toespraken in de kerk te houden, leren ze tevens dienstbetoon. Zuster Harris weet nog dat ze een keer op huisbezoek ging bij zuster Aidair, en daar waren Len en Lou. Ze hielpen zuster Aidair met het repareren van haar grasmaaiër. „Het is leuk als mensen je nodig hebben,” zegt Len. „Maandag hebben we een dienstbetoonactiviteit. Dan gaan we bij een ouder echtpaar het gras maaien.”

Broeder en zuster Harris zijn trots op hun zoons. „Het zijn bijzondere jongens,” zegt zuster Harris, „en ze zijn heel slim.” We hadden niet gedacht dat er jongens

in onze familie geboren zouden worden. Ik kom uit een gezin met alleen maar meisjes. Dus toen zij kwamen, hebben we alles in het werk gesteld om hen tot rechtvaardige mannen te doen opgroeien, net zoals hun zussen tot rechtvaardige vrouwen zijn opgegroeid.”

„Zij houden van mij, en ik houd van hen,” zegt broeder Harris. „Ik heb hen meer lief dan mijzelf. Iedere dag probeer ik voor hun een beter persoon te zijn.

„Ik herinner me nog hoeveel vreugde ik ervoer toen ik het priesterschap ontving, en omdat het zoveel voor mij betekende, heb ik lang uitgekeken naar de dag dat mijn jongens diaken zouden worden. Ik was trots toen de gemeentepresident hen waardig bevond om het Aaronisch priesterschap te ontvangen. Ik wil graag dat ze vooruitgang maken en alles leren wat de Heer te leren geeft, zodat zij een zegen voor veel mensen kunnen zijn. Ze zijn in ieder geval een zegen voor ons.”

De zondagmiddag is favoriet bij Len en Lou. Dan vertelt vader over zijn jeugd. Ze luisteren liever naar die verhalen dan dat ze een film kijken, een spel spelen of een grote vis vangen. Broeder Harris heeft als jongeman geen dagboek bijgehouden, maar zijn verhalen zijn een soort levend dagboek, en de jongens kennen er al veel uit hun hoofd. Len en Lou smeken hun vader altijd om nog een verhaal te vertellen, en nog één.

Maar broeder Harris praat niet alleen. Na de verhalen vraagt hij zijn zoons wat ze de laatste tijd hebben geleerd, en dan luistert hij naar hen. Hij vraagt hen naar hun gevoelens en gedachten, en luistert. Ze bespreken bepaalde ideeën en inzichten met elkaar. Er worden banden van liefde en kennis gesmeed, stukje bij beetje, tot een onverbrekelijke eenheid.

Len en Lou zijn bevoorrechte jongemannen. Ze hebben sterke machten om zich aan vast te houden – de goede, groene aarde van Louisiana, de machtige Mississippi, aardige, rechtvaardige ouders, de zegeningen van het priesterschap en elkaar. Onbekenden kunnen het verschil tussen hen misschien niet zien, maar zij die hen kennen en liefhebben, kunnen dat wel degelijk. En zij weten dat hun Hemelse Vader hen het beste kent en van hen houdt.

Zelfs eenige tweelingen zijn misschien niet helemaal identiek, maar deze twee zijn verbonden in liefde, doelen en evangeliewaarheid. Daarom komt uit hun geluk zo'n sterke familieband voort. □





Mike Austin

Ziezo, laten we maar beginnen," zei ik, enigszins nerveus bij de gedachte dat ik mijn allereerste doopgesprek ging voeren. Ik deed echter mijn best met zelfvertrouwen te spreken, zodat er een ontspannen sfeer zou heersen.

„Oké, meester," antwoordde de Cambodjaanse vrouw op middelbare leeftijd die tegenover mij zat. De zendingen in mijn district hadden de afgelopen tijd met veel succes leiding gegeven aan cursussen die erop gericht waren de vluchtelingen uit Zuidoost-Azië, die zich gevestigd hadden in dit deel van Californië, Engels te leren. Dankzij deze cursussen waren wij met veel mensen in contact gekomen, die alle zendingen „meester" bleven noemen.

De afgelopen dagen had ik de vragen bestudeerd en het stellen ervan geoefend en ik vertrouwde erop dat het gesprek geen problemen op zou leveren. De zendingen door wie zij was onderwezen, hadden me verzekerd dat haar Engels voldoende was om het zonder tolk te kunnen doen. Ik sprak het gebed uit en begon met het stellen van de vragen.

„Hebt u gebeden over het evangelie van Jezus Christus en hebt u antwoord op die gebeden ontvangen?"

De glimlach op haar gezicht werd nog breder en ze begon te lachen. Haar hoofd schudde heen

**MET  
HEEL  
MIJN  
HART**

en weer terwijl ze zei, „Ik weet 't niet, meester.”

Omdat ik mij ervan bewust was dat de Engelse taal niet altijd even makkelijk is, kleedde ik de vraag anders in: „Weet u dat de kerk waar is?”

Weer keek ze me aan alsof ze er geen jota van begreep, begon te lachen en zei „Ik . . . ik weet 't niet.” Nu was ik het die er niets van begreep. Er was me gezegd dat ze het verlangen kenbaar had gemaakt om gedoopt te worden en ze was trouw aanwezig in de gemeente waar de vergaderingen in het Cambodjaans werden gehouden. Wat moest ik nu? Er was geen kwestie van dat ik toestemming kon geven voor haar doop zonder een doopgesprek, maar ze begreep geen van mijn vragen, hoe eenvoudig ik ze ook probeerde te stellen.

Niet wetende wat ik anders kon doen, pakte ik de overslagkaart die de zendelingen mij hadden gegeven voor 't geval er zich moeilijkheden voordeden. Ik draaide de bladen om waar de evangeliebeginselen op geschreven stonden in vier of vijf van de Aziatische talen die gesproken werden door de mensen die zich in Californië hadden gevestigd. Ergens in de buurt van wat vermoedelijk de eerste les was, kwam ik een plaat van de Heiland tegen. Ten einde raad liet ik haar de plaat zien en vroeg: „Kent u Jezus Christus?”

Plotseling klaarde haar hele gezicht op en begon zij opgewon-

den met haar hoofd te knikken. Het was duidelijk dat ze de plaat had herkend en ze riep: „Ja, meester, ja, ja. Ik hou van Jezus Christus.”

Eindelijk hadden we iets gevonden wat we allebei konden begrijpen. Omdat ze de Engelse taal slechts gebrekkig sprak, had zij alle woorden en gevoelens die een positieve boodschap kunnen overbrengen met één begrip samengevat: houden van. Door hetzelfde proces kon ik constateren dat zij hield van Joseph Smith, president Benson, de tien geboden en de wet van tiende.

Toen ik haar ondervroeg over het woord van wijsheid kwam ik op de overslagkaart een plaat tegen van wat flesjes bier, pakjes sigaretten en kopjes koffie. Zodra ik haar deze dingen, die tegen de wetten van Jezus Christus waren, liet zien, schudde zij heftig met haar hoofd en zei: „Nee, nee, meester, nee.”

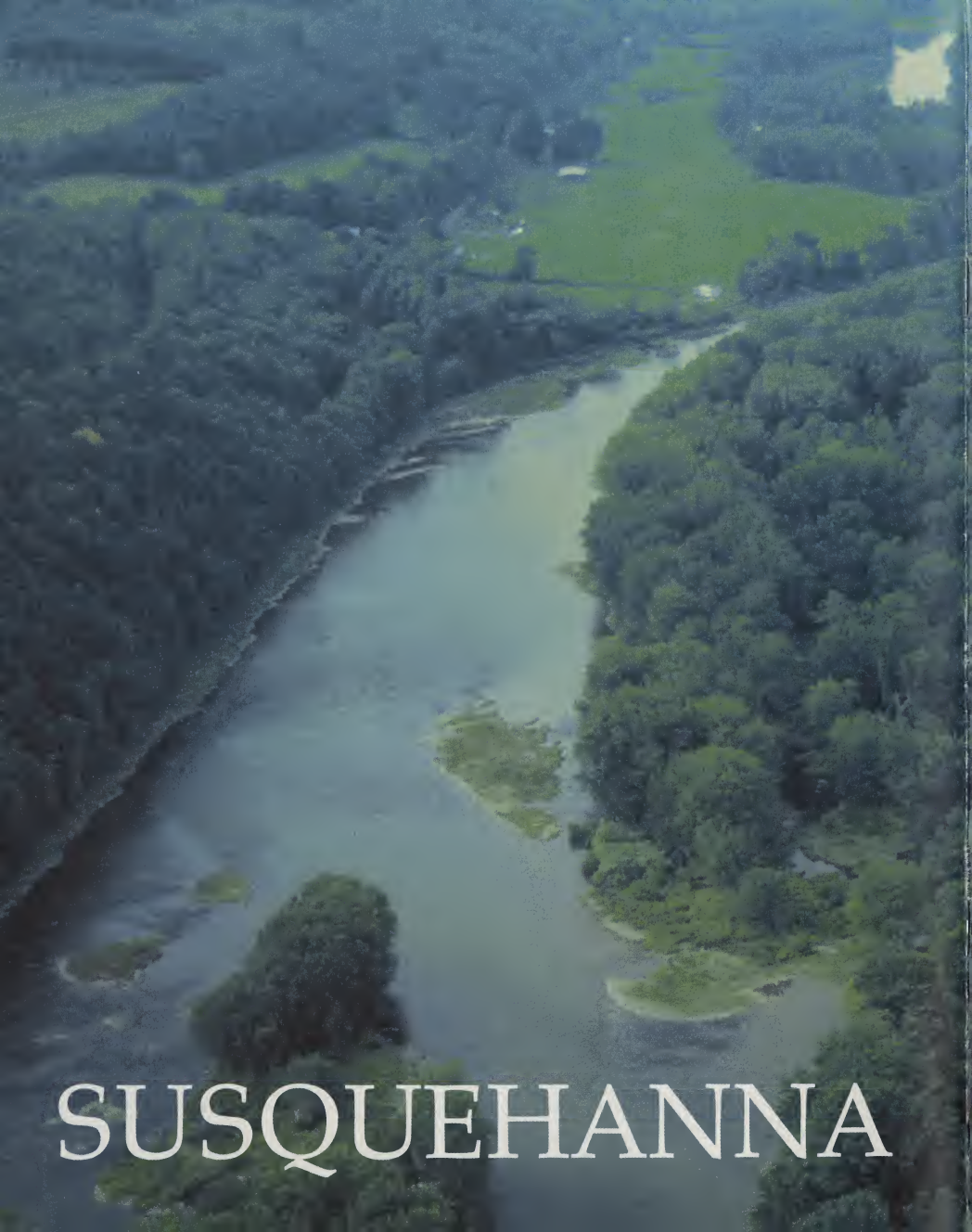
Toen het gesprek voorbij was, had zij een bevredigend antwoord gegeven op alle vragen, gewoonlijk door mij haar liefde voor een bepaalde persoon of een bepaald beginsel kenbaar te maken. Die middag ontving ik een getuigenis van de Geest – sterker dan ik ooit tevoren had ontvangen – dat mij vertelde dat zij in ieder opzicht klaar was voor de doop. Ik feliciteerde haar en vertelde dat ze gedoopt kon worden. Weer straalde haar hele gezicht toen ze zei: „Dank u, meester. Ik hou van u.”

Toen ik dat hoorde, moest ik denken aan het antwoord dat Jezus Christus gaf toen Hem werd gevraagd wat het grootste van alle geboden was: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het grote en eerste gebod.

„Het tweede, daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matt. 22:37-39).

Hoewel deze vrouw mij nederig had aangesproken met „meester,” hadden haar antwoorden tijdens ons gesprek mij een geweldige les onderwezen. Zij had de ware betekenis van het evangelie geleerd: zij hield onvoorwaardelijk van Jezus Christus en zij hield van alle mensen om haar heen. Niemand hoefde haar ervan te overtuigen dat zij de geboden van de Heiland moest bewaren; dat was vanzelfsprekend voor haar. Zij hield van Jezus Christus en zou er niet aan denken willens en wetens een van zijn wetten te overtreden. Sinds dat gesprek heb ik vele machtige getuigenissen van het evangelie gehoord. Ik heb mensen horen vertellen over geweldige geestelijke ervaringen en de Geest heeft er iedere keer van getuigd. Maar toch ben ik door geen enkele getuigenis zo geroerd als tijdens dat gesprek in die bescheiden woning, toen een eenvoudige Cambodjaanse huisvrouw tegen me zei: „Ja, meester, ik hou van Jezus Christus.” □



# SUSQUEHANNA